

י"ס"ד

COVID-19

לתגובות הארות והערות:

THE

ISAHINITSANOV@GMAIL.COM

EXPOSURE

Corona virus disease 2019

נגיף הקורונה

החשיפה

א'

חלק

פנדמיה

25.3.2020

אתר הווירוסים - 011-70999999

הוא התעקש להיכנס בכל מחיר, והוא לא נתן להם לדחות אותו בקש, הוא היה נחוש וידע היטב מה הוא רוצה ובשביל זה הוא היה מוכן להקריב הכול, הוא כבר עמד שם, בכניסה המאובטחת לאחד מאוהלי הקורונה שהוקמו מחוץ לבית החולים "הר סיני", הצופה מן הצד היה תוהה לעצמו מה לאוהלים בארץ המודרניזציה והקדמה הטכנולוגית אבל מי שמעורה מספיק וחי את המציאות ואת העובדות בשטח, הבין שאותו "קורונה" הנגיף המיקרוסקופי וה"בלתי מוכר לאנושות" שחדר לאורח חיינו מבלי משים הוא זה שהוכיח בלי שום צל של ספק שכל המחשבים, הפיתוחים, והטכנולוגיות שקיימות לא שוות למאומה מול החלטה אלוקית, הרב מנחם מנדל סילבר היה רבה של קהילת חב"ד בניו יורק ועמד להיכנס לשם, וזאת בשביל לפגוש את תלמידו בשעותיו האחרונות, ועתה לאחר קבלת כל האישורים והבנת הסכנות והבידוד שכרוך בדבר, הוא עומד בכניסה ועונה לשאלות השומר הממוגן בכניסה, "אתה מנחם סילבר"? שאל השומר הקשוח בקרירות, "אכן כן" השיב בחיוב והגיש את תעודת הזהות שלו, משזה קיבל ועיין בה, החווה לו בידו להיכנס לא לפני שילבש את ציוד המיגון ויחתום על טופס בו הוא מתחייב להיכנס לבידוד של 14 יום באוהל סמוך מיד לאחר שיצא מהאוהל אליו נכנס כעת, הוא נכנס כשכולו ממוגן מכף רגל ועד ראש הוא הריח את הפחד והחששות שהתעופפו שם באוויר גם מעבר למסכה והשקפים שנועדו להגן עליו, הוא ראה את האנשים הבודדים שחלק ניכר מהם יסיימו את חייהם במקום הזה משום שהמצב היה חמור מאוד וכבר לא היו מכונות הנשמה לכל מי שהזדקק לכך, האווירה במקום הייתה

עכורה ומפחידה מאוד והוא צעד בשקט בין המיטות הוא חיפש ומצא באחת המיטות את תלמידו ה"כמעט מבוגר" ששוכב כשהוא נושם את נשימותיו האחרונות "ר' אברהם, ר' אברהם שה' ישמור אותך" אמר הרב סילבר בשמחה של געגוע מהולה בכאב, הוא לא יכול היה להתעלם מהמציאות הכואבת ולא יכול היה לשקר את עצמו ואת תלמידו, משום שאת האמת הוא ידע, לתלמידו הקרוב נותרו שעות אם לא דקות בודדות לסיום חייו, הוא ראה את תלמידו האהוב אברהם רוזנברג דועך כנר בדקותיו האחרונות, הוא ראה דמעות חמות בעיני תלמידו והרגיש כאילו תלמידו היה רוצה לומר לו משהו ולא היה יכול, ר' אברהם רק הרים את ידו על מצחו כמזמין את הרב סילבר לקרוא אתו את ה"שמע ישראל" החותם את חייו, הרב סילבר קרא אתו בהתרגשות מלוות ביגון "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" בחלוף מספר דקות הוא ראה את המדדים של תלמידו הולכים ויורדים, עד שנדמו, ואיתם נדמה לה גם שירת חייו של תלמידו ר' אברהם, הרב סילבר הרהר לעצמו... ר' אברהם, זה שלא הפסיק לבוא לשיעורים והעניק לרב כבוד מלכים, זה שהייתה לו הערכה כזאת גדולה לתורה וללומדיה הוא לא זכה לפרי בטן, ולכן הוא השקיע את כל כספו ואת כל חייו בתלמידי הת"תים והישיבות הקדושות, כאילו היו הם בניו, והוא השתוקק בימו האחרונים ללכת ללמוד אף על פי שההוראות היו ברורות "סכנה עבורך לצאת למקום עם אוכלוסייה מרובה, שב בביתך הצל את עצמך".. אך ר' אברהם הרבה להתעקש "אם לא הישיבות והתורה והשיעורים אין לי חיים" זו כמובן הייתה טעותו הטרגית, אבל קשה מאוד לשנות את דעותיו של אדם זקן, אבל "מי אני שאתלונן ואדון אחרים במקום שלא עמדתי".. הרב סילבר אמר וסיכם בראשו בצער את ההספד המקוצר על ר' אברהם שלא שפר עליו גורלו, כי האמת היא, שר' אברהם יקבר בהלוויה מצומצמת מאוד וספק אם יהיו עשרה שיעלו על קברו בתקופה הקרובה,

מנגד חלף במוחו רגע של כעס גדול על אותו חסר אחריות שלא שמר על הכוללים, ושלא התחשב בעובדה שהמצב לא הכי טוב, שצריכים להקפיד להישמר ולשמור על האוכלוסייה המבוגרת, מי כמוהו יודע שר' אברהם רוזנברג היה רק בן 58 בפטירתו מנגיף הקורונה מי שהיה כמעט בריא עד עתה נקטף בדמי ימיו וגופתו מונחת כעת דוממת, מחכה שיגיע האחראי ויאסוף אותה לחדר המתים שהיה גם הוא בתפוסה מלאה... הפחד ששרר במקום לא נתן מנוחה לו מנוחה הוא רצה לצאת לקרוא לאיש צוות שיבוא ויעזור בפינוי הגופה, אך הוא נזכר שכאשר יצא הוא לא יוכל לחזור שוב ולא יוכל לצאת לשום מקום אחר הוא העדיף להמתין ולקרוא כמה משניות ליד הנפטר שיהיו לע"נ ושהם יהיו לו למליצי יושר בשמים, 14 ימי בידוד זה המחיר שמוכן היה לשלם הרב סילבר על האהבה והחיבה הגדולה לתלמידו, הוא המשיך לקרוא משניות ולהסתובב במקום המפחיד הזה שהיה כמין "מאורת שדים" מציאותית עבורו, המקום בו מלאך המוות טייל בדרך קבע וכל מס' דקות לקח בסלו כמה נשמות ביניהם גם נשמות קדושות של יהודים רבים, לצערנו, לא מעט... ביניהם גם תלמידו האהוב, הוא החליט שמכיוון והוא כבר במקום הזה ובכל אופן הוא ישהה בבידוד שימנע ממנו את קיום המצוות החליט הרב סילבר שכדאי לו לעשות כמה שיותר מצוות ולעזור כמה שיוכל לאנשים וכמובן בעדיפות ליהודים, הוא עבר בין המיטות וניסה לקרוא את השמות, המסכה וכל הכיסויים שהיו על פניו הקשו עליו אך כשקרא את השמות רובם כצפוי היו ישנים והוא לא רצה להעיר חולים שחלקם במצב סבוך מאוד כך שכל מאמץ קטן שלהם לקום עלול לעלות להם בחיים, הוא המשיך לפסוע שם בשקט בעוד שהוא קורא את שברי המילים שנכתבו בכתב רשלני שאומר "מה לי ולך, חולה מסכן שלא מצא מתי לבוא לביה"ח אלא בעת הזאת" גם חולים מסיבות אחרות היו שם גם בלי

קשר לנגיף הקורונה כולם הוגדרו כחולי קורונה משום שלא היה את מערך הבדיקות והמיון הנכונים טרם חלו במצב קשה ונפטרו, בנוסף בטופס הפטירה בסיבת המוות לרוב נכתב "נגיף הקורונה" ולא התאונה שהתרחשה או התקף הלב שחוה החולה טרם לכן, מספרים אלו נרשמו כנפטרי קורונה וזוהי כנראה גם הסיבה שהמספרים שהגיעו מארה"ב היו מאוד מדאיגים, הרב סילבר כל כך דאג למשפחתו בישראל אבל הוא ידע ששם המצב הרבה יותר טוב בישראל היו רק עשרות נפטרים בודדים וכמה מאות חולים בעוד שבאמריקה כולה נפטרו כל יום אלפים והתגלו עשרות אלפי חולים בכל יום, בישראל נערכו מאוד ונהגו באמצעים והנהלים הכי מחמירים שניתנו ולא התפשרו, מן הצד הסתכלו אז על התנהגות שר הבריאות ומשרד הבריאות כפרנואידיות והקצנה, "לא חייב להגזים, לסגור את השמים, לשלוח כל תושב שחזר מחו"ל לבידוד, הגזמתם" .. אבל העובדה שהווירוס הזה לא היה מוכר על שום גורם בעולם הפכה אותו למפחידה ביותר "האם זה יעלם כבר בקיץ הקרוב"?! "האם הווירוס מדבק באוויר"?! "מי נדבק יותר צעירים או מבוגרים"?! "המסכה מועילה או לא"?! "האם הרכבו הגנטי של הנגיף עלול להשתנות במוטציה שונה לפי עונות השנה ולהיות מסוכן וקטלני יותר"?! השאלות האלו נשאלו אצל כל בר דעת אך אצל כולם התשובות מיאנו לבוא, הרב סילבר חשב וידע שהפעם המאורע הזה, והטלטלה האיומה והכואבת הזאת בחבלי החיים, היא בעצם זאת הקרויה חבלי משיח, ואם עד היום הייתה תחילת הגאולה, אזי היום היא כבר ממש כאן וכמו שהגדיר הגר"ח קנייבסקי "המשיח כבר מסובב את הידית של הדלת" ... הוא חשב והמשיך לעבור בין המיטות תוך כדי מלמול פרקי משניות ספק להצלחתו ורפואתו וספק לרפואת ולעילוי נשמתם של החולים השוכבים למרגלותיו, הרב סילבר היה שקוע באמירת פרקי משניות ובתחילה הוא לא שם לב לכך

שמתעופפים לכיוונו חפצים, החל בגליל נייר טואלט וכלה בפחית קולה ריקה הוא התעשת והסתכל לכיוון ממנו מושלכים החפצים הוא ראה במיטה האחרונה באוהל אדם שהיה נראה בשנות ה-40 לחייו הוא היה נראה בריא ולא היה מוגן או מחובר למכשירים, לו זה היה נראה די מוזר, הוא התקרב לאדם השוכב וראה בעינו מבט מתחנן שאומר "עזור לי" ! הוא התקרב עד למרחק המקסימלי שיכל מבלי לסכן את החולה הסיר את השקף מעינו ושאל "במה העניין" ? החולה השתק למספר שניות, ואז החל לצעוק ולבכות בהיסטריה "הכול זה שקר, הם רוצים להרוג את כולנו, יש להם שליטה על כל העולם, זה לא קורונה, זה הרבה יותר מזה, הם רוצים שנהיה העבדים האולטימטיביים שלהם, וזאת בכל מחיר, אני אומר לך, אני לא אהיה שם, ולא אוכל לקום עוד על הרגלים הם נשבעו שהם ינקמו בי ! אבל אתה, אתה נראה לי אדם דתי, אני גם יהודי סמוך עלי זה, הכול תלוי בך, תציל את העולם מהטירוף הזה, זה כמו אצל ר' מאיר ואלישע בן אבויה, זה בפחית של הקולה, אתה היחיד שיודע ואני רואה... דיבורו של החולה נקטע באחת והוא איבד את הכרתו, "הוא כאילו נכבה".. אמר לעצמו הרב סילבר, הרים את הפחית, הכניסה לכיסו והתרחק מהמיטה בבהלה, הוא היה מבועת מאוד ולא ידע איך לעכל מה שהוא שמע וראה, הוא גם לא הבין מה עליו לעשות כעת, השומר שהיה צריך לקחת אותו הגיע ולקח אותו לאוהל צדדי קטן וסינן בקרירות רבה "מכאן אתה לא יוצא במשך השבועיים הקרובים את האוכל והמזון הכשר שביקשת הבאנו לכאן, ואגב, ידידי היקר, שמע, להמלצה שלי ותיזהר שלא להתעסק במה שלא קשור אליך, זה עניין של חיים ומוות שלך". אמר והלך, הרב סילבר עמד נבוך בפתח האוהל ונשם את הנשימות האחרונות באוויר הפתוח עד לשבועיים מאותו היום, ורגע לפני שהוא נכנס לאוהל שלו הוא ראה המולה והתקהלות באזור האוהל בו היה דקות

ספורות לפני כן, הוא לא הבין על מה ולמה ולא התערב, האמת היא שהוא גם קצת פחד להתערב הוא נכנס לאוהל בשתיקה, בזמן המיותר שהיה לו והיה לו כזה בשפע הוא חשב לעצמו "מה רצה ממני האיש במיטה, מה קרה לו? זה היה נראה שהוא התחשמל או משהו כזה? מי הם? ולמה הם מאיימים עלי? ואיך הם קשורים לצוות בית החולים?!" השאלות הדהדו במוחו בלי הרף, הוא קיווה שיהיו לו תשובות אבל הוא לא ראה אותן באופק, "רגע, מה עם הפחית שהוא נתן לי? הוא רמז שזה כמו אלישע בן אבויה, כנראה שהוא התכוון למעשה עם ר' מאיר 'תוכו אכל וקליפתו זרק'.. אולי בתוך הפחית יש משהו שיוכל לעזור לי להבין מה קורה כאן?!" אמר ועשה, הוא הוציא את הפחית מכיסו והפריד את חלקי הפח שהיו בפחית הריקה, הוא הוציא מתוכה פתק מקופל שנכתב בכתב יד מיושן אך מוכר הוא קרא את התוכן נזכר, ונבהל, ואז מלמל לעצמו בסחרור וערפול חושים "לא, זה לא יתכן, איך הוא ידע, ואיך הם יודעים את הסוד, או הסודות?!" הרב סילבר קפא על מקומו, הפתק נשמט מידיו והוא נפל לאחוריו מתעלף...

פרק 1

13.12.1994

ישראל/הרשע/לוי

שעת בוקר מאוחרת בישיבת "תפארת מנחם", האווירה הייתה קסומה ומיוחדת, קולות הלימוד שטפו את ביהמ"ד בצורה מיוחדת וקדושה. קושיות, תירוצים, סברות, ואמירות עפו מכל עבר, בחורים יגעים בלימודם שלא מחפשים כל קשר אל העולם שבחוץ, האריות שבחבורה למדו עם הבחורים החלשים יותר האחוה וההדדיות הזאת הייתה חלק בלתי נפרד מהווי בישיבה, מראה הישיבה מבחוץ לא שידר עושר גדול, אומנם הישיבה הסתעפה לרשת ישיבות השייכת לתנועת חב"ד אבל זה לא מנע את העוני מלהתדפק על דלתותיה של הישיבה, נסיבות קשות אלו לא מנעו בכי הוא זה את התמדתם של הבחורים ובעיקר את אהבתם זה לזה אף על פי שהיו לעיתים מריבות בחדר האוכל על המנות שהיו קצובות לכל בחור, ראש הישיבה הרב זלמן שניאורסון שליט"א שהיה מצאצאיו של הרבי מלובאוויטש בעל התניא היה אדם קדוש וירא שמים אך מעל הכול אב לבחורים, כל בחור שהרגיש קושי ידע שיש לו את הכתובת הנכונה, הבחורים ידעו שהרב לא יפנה כלפיהם בטרוניה או בטענות ומאנות שהרי הוא יודע את הנקודות החלשות שלהם, ולהיפך, הוא היה מתחשב בנסיבות ואוהב יותר ומבין לנפשם של הבחורים, מסירותו לישיבה לא ידעה גבול וכעת הוא עמד והסתכל בארגה על הבחורים העמלים ששוקדים יומם וליל על תלמודם, מאידך הוא חש החמצה גדולה על הבחור שישב בצד ונדם הוא קרא לאחד הבחורים שהיה לידו וביקש ממנו "אלחנן, תקרא בבקשה לדן", דן אוליבר עלה עם משפחתו לפני כשנה מצרפת ועדיין לא הסתגל לישיבה, הוא היה בחור שתקן ומאוד מופנם, מראהו שידר את ההפך הגמור מהמציאות

הוא היה גבוה ונאה בגדיו היו יוקרתיים ועל הכול חיוך שובב שהיה נסוך לו כל העת על הפנים, אבל לאחרונה משום מה החיוך הזה לא נראה על פניו, או שהסתתר או שנעלם לגמרי איש לא ידע, אולי לא חפצו לדעת.. מי שראה אותו בלי להכיר אותו לא הבין למה, למה שבחור כמוהו יתקשה בחברה, הוא נראה טוב, נשמע טוב בפורום הפרטי ובשיחות סגורות, אבל משום מה כשהוא הגיע לחברה הגלובלית ובמיוחד בישיבה השתיקה והבושה כיסו אותו מכף רגל עד ראש, אבל ככה זה בחיים, גם מה שלא נראה יכול להיות, וגם מה שלא היה, יכול להראות.. דן התעורר מערפול חושיו והמחשבה על עצמו שסחררו אותו הוא ניגש לראש הישיבה בפנים מבוישות הוא ידע בדיוק לשם מה הוא קורה לו ומה הוא רוצה, ראש הישיבה שאל אותו "דן, מה קורה אתך ? בימים האחרונים שמת לי לב שאתה ממש מוטרד ואני רואה שגם חברותא אין לך" דן עמד ושתק, ראש הישיבה הבין שהוא לא יקבל תשובה והתחיל לדבר על ליבו, "דן, כידוע לך המצב הכספי של הישיבה קשה מאוד, אני עושה הכול על מנת שכולכם תוכלו ללמוד בשלווה ובנינוחות, אני דואג לך מאוד ואני שואל בשלומך, בבקשה דן היקר אל תסתיר ממני כלום שפוך אלי, היפתח, ואני בתמורה מבטיח לעזור לך ולשמור את מה שתגיד לי בסוד", דן עדיין שתק, היה ניכר שהייתה חסרה לו את חומת ההגנה הזאת מצדו של הרב, ועתה הוא החליט לפתוח את הפה כמעט לראשונה ולדבר גלויות עם רבו המסור, "הרב, כידוע לכבוד הרב עלינו כל המשפחה חוץ מאבא ז"ל לפני כשנה מצרפת, אני עדיין מרגיש חדש כאן ועדיין איני מכיר שום בחור שיעזור לי, אני עדיין קצת מתקשה עם העברית, וזה פוגם לי ביכולת ללמוד ולקשור קשרים בחברה, וזו גם הסיבה שלא מצאתי לעצמי חברותא, האמת, התביישתי לפנות לרב כי מטבעי העדפתי לשתוק", ראש הישיבה ליטף אותו בידו הטובות ושידר לו הבנה וכנות, "בסדר, אני ישתדל לעזור

לך כפי יכולתי, ואתה מבחינתך עזור לעצמך, ודן, האם תוכל בבקשה להכין עבורי כוס קפה, הייתי מוטרד מאוד הבוקר ולא הצלחתי לשתות כלום, האמת היא אני חושב שנגמר החלב אז קח את הכסף הזה" ראש הישיבה הוציא מכיסו שטר של 20 ש"ח והגישים בידו של דן, והשלים, "ולך בבקשה וקנה עבורי קרטון חלב" דן יצא בצעדים בטוחים יותר, היה ניכר עליו השינוי בנפשו ובביטחונו העצמי, ראש הישיבה המתין קמעה ודפק מספר דפיקות על סטנדר העץ הגדול והמיושן שהיה ממוקם במרכזו של היכל הישיבה, כעבור מספר שניות השתתקו כולם והוא החל לדבר, "תלמידים יקרים, ידועה המעלה הגדולה של לימוד התורה, ומעליה המעלה הגדולה של 'תורת חסד' במושג הזה כפי שמלמד אותנו הרבי ישנם כמה וכמה סעיפים וביניהם עשיית חסד וההחזקה בחלש שלא ייפול, שהרי זהו 'חסד של אמת' להבדיל, כשאדם נפטר וחברו עושה עמו חסד הוא לא מצפה לקבל כל דבר בתמורה כך גם בחיים כשיש אדם שנמצא במעמד הנמוך בחברה העזרה לו היא לכאורה 'חסד של אמת' כי לא נקבל ממנו תמורה, אבל לעניות דעתי בסופו של יום גם החלש יאמר גיבור אני, וכלפי מה הדברים אמורים ? ישנו בחור חדש בישיבה, הוא יתום, ועלה מצרפת ולמרות כל קשיי הקליטה הוא נכנס ללמוד ולהמית עצמו באוהלה של תורה, מן הראוי שכל בחור ובחור יבוא בחשבון נפש וייתן את היחס ההולם והעזרה הרצויה לבחור בדיוק כפי שהייתם רוצים שיתנהגו אליכם, "איש את אחיו יעזרו ולאחיו יאמר חזק" אני מקווה שהיתי ברור וכבר ידוע שהרי 'חכם מבין ברמז' בהצלחה לכולנו, ראש הישיבה סיים לדבר בפנים חתומות, אבל גם אחרי שראש הישיבה סיים לדבר שרר עדיין שקט בקרב הבחורים הם הבינו היטב את טעותם והבטיחו להשתנות, זה היה די מוזר שראש הישיבה דיבר דן לא היה, "אולי קרה לו משהו"? שאלו אחד את השני, אך לפני שענו, דן נכנס וקטע אותם, כשכוס

קפה מהבילה בידו הוא הגיש אותה לראש הישיבה שהרעיף עליו שבחים ושלה אותו למקומו, הבחורים הבינו למה דן לא היה בשעת השיחה ומכאן למדו את פיקחותו ודאגתו של ראש הישיבה שלא לבייש שום בחור ומאידך לפעול ולתקן את הצריך תיקון, דן ישב במקומו והמשיך להתנועע על הסטנדר ולזרוק פה ושם מילות שיסוּו לו צורת לימוד, "אי אי אי אומרת הגמרא, קשיא" .. אחרי הכול הראש ישיבה הראה לו חיבה גדולה, דן הרגיש שלא בנוח להמשיך לשבת בתנוחת מסכנות, האמת היא שבליבו ובנפשו הייתה הכרה טובה יותר בביטחונו העצמי והעצמת עמדתו האישית בחיי החברה בכלל ובפרט, הסדר נגמר, וכלל הבחורים יצאו להפסקה וארוחת הצהריים, דן ישב בפינתו הקבועה באופן לא רשמי בחדר האוכל, בסמוך למטבח, וסמוך ונראה מהמקררים, הוא הרגיש לכשעצמו וגם שידר כלפי חוץ הרגשה כאילו הוא היה אחד מרהיטי המטבח ומשורת המקררים, אך הפעם היו עליו מבטים רבים מצדם של החברים, מבטים אוהבים ומבינים, בחורים התחילו לדבר זה עם זה ולהתלחשש, ואז קמו ה"נחשונים" שבהם והחלו לשאול ולדרוש בשלומו, "דן, אתה רוצה אולי כוס קולה ? פשוט פתחנו בקבוק ואמרנו שיהיה נחמד שתשתה גם" .. הציע ישראל הדברן ודיבורו הענוג וחיכו הילדותי הקסום שבר כמעט כל מחיצה שבעולם, דן הסמיק, הוא לא דיבר עם אף בחור עוד מכניסתו לישיבה זה היה עבורו דבר זר שלא הספיק להתכונן אליו, "לא, לא תודה" אמר בבושה, אבל הבחור לא הרפה והניח כוס קולה קרה ליד דן, דן חשב ואז אמר בצחוק "תודה, זה בסדר שתיתי כבר במשרד שלי" .. ישראל השיב לו בחיוך מרוצה "נו, למה יש חברים, ועוד חבר כמוך עם חוש הומור כזה מפותח, שב אתנו מה לך ולמקררים!" ישראל משך את דן לשבת איתם בשולחן הכמעט מרכזי אבל הכי רועש בחדר האוכל, דן בתמורה במכוון או לא החל להיפתח ובלא משים הוא גם

התחיל לדבר ולשתף מעצמו, הצעד הזה היווה עבורו אבן דרך להצלחה, והיווה עבורו סוג של התחלה חדשה בחיי החברה וחיינו בישיבה בגשמיות וברוחניות, "נו, אז ספר

לנו קצת על החיים המעניינים בצרפת"... הציע שניאור שהיה מאוד סקרן אבל תמיד התבייש ועתה, שדן לידם, והוא מדבר! זה זמן טוב, שניאור קפץ על המציאה אבל דן בחר שוב לשתוק, אבל לא, זו לא הייתה שוב שתיקה של בושה, להיפך עכשיו הוא רצה מאוד לדבר ולספר לחברים מה היה בצרפת ארץ מגוריו, אבל הוא ידע שהוא לא יכול, הוא לא רצה לסכן את חיי משפחתו ובעיקר לא את חייו שלו, ושל חבריו הטריים, "סליחה, אבל אני מצטער כואבת לי הבטן, אני יוצא ונמשיך לשוחח בעזרת השם בפעם אחרת", דן חמק מחדר האוכל לחדר השיעורים הישן הממוקם בקומה השנייה חדר שהיה שייך לבחורי שיעור א' הוא ידע ששם הוא יוכל לשבת להתבודד קצת עם מחשבותיו, וגם לעכל מה שעבר עליו בדקות האחרונות הוא ישב והרהר לעצמו, "איך כזה שינוי חל בזמן כה קצר, מי דיבר עם מי, ואיך זה השפיע כל כך מהר?!" אבל דן, דן לא היה בחור רגיל, השכל שלו צעד כמה שלבים קדימה והוא חייך חיוך גדול ומאוד

מרוצה, חיוך מהסוג הזה שלא היה נסוך על פניו כבר הרבה שנים, דן הוציא מכיסו דף ועט והחל לכתוב לעצמו, דן מאוד אהב לכתוב ולנסח, העובדה שהוא הגיע מארץ זרה ובקושי ידע לדבר עברית עזרה לו מאוד, מכיוון והוא זכה לשיעורים יסודיים מאוד בשפה העברית, הוא התחיל בשורת הפתיחה והמשיך בתיאורים שופעים שיצאו מתוך ליבו בדיוק כמו שהוא אהב, בכל פעם שדן כתב הוא הרגיש שדמו הזורם מתמזג עם הדיו שבעטו ויוצר את ההרמוניה המושלמת, הוא הרגיש והביע את עצמו בצורה טובה יותר בכתב ועתה הוא יושב בתוך ענן של שלוה וכותב את מאורעות אותו היום תוך כדי שהוא מרכיב לעצמו את הפאזל המעניין שנוצר...

ראש הישיבה שלנו הוא אדם גבוה שמאז הולך בטובתי, אחרי שהוא שוחח איתי לאורך והבין את הקשיים הרבים שיש לי, הוא פאז התחנכות רה ושאל אותי לקנות אלוו חלה, הוא ניצל את ההצמנות ונראה ציבר הליבור אלי, כל כך אנפת לו ממני אני הקטן שבהורים מתוך 250 החורים היחס מכוון אלי הפרטנות כזו! היום לראשונה ציברו אותי החברים, וגל אני ציברתי איתם אני מאז מרוץ, צה כאלו רק היום התחלתי לחיות, כאלו גל היום הייתי רק התחנת מאבר להיכן שהוא ואני האצמי לא יצאתי לאיפה, אני מאז הוצר שאצין לא מצאתי חברותא אבל בסדר לפחות רוב האניינים הסתכרו ואני אמשיך להתפלל, היום הצה הראה לי שהם לא חוצרות ריקם, אלה ישראל הוא החור מאז נחמד הוא צבח לא קטן, אבל היום הוא הוכיח לי שהוא מנתה את הצברנות שלו למקום חיובי וצה טוב, שניאר הוא סקרן ואם היישן, הוא שאל אותי שאלות אל ימין ואל שמאל כאלו היה הכול שמור לו הבטן, מאנין מאז הוא צווקא מאז רצה... מאז הצטארתי שאל יכולתי לספר להם אל חיינו הצרפת, לא הייתה לי ברירה צה פשוט אסור לי, אני מאציל שמור אל משפחתי וחברי הריאים ושלאים ולא לסבק אותם בצרות מיותרות, סול פסוק, אני מקווה שהמאמה הצאת תמשיך ושאלכה להיננס לתלם של הקצושה והשמחה ממנו לא אצל לאולם... לא.

הוא שקע בהרהוריו וכתיבתו, למשך כרבע שעה ואז הוא שמע במעורפל קול שקורא לו, הוא התלבט אם זה דמיון או מציאות "דן, חיפשתי אותך, איפה היית!? מה אתה יושב פה בצד כולם מחפשים אותך.. " זה היה מנדי, מטובי הבחורים שבשיעור, שאלותיו והסבריו היו מפורסמים בכל הישיבה, ובקיאותו העצומה בחומר הנלמד העניקה לו תואר בלתי רשמי של "מיישיב" והשאלות נהרו אליו בלי גבול, גם מהבחינה של "חברותות" הוא היה במקום הראשון בישיבה המושג "לומד עם מנדי" היה מוערך בישיבה לאין קץ, "כן, מה אמרת" ענה לו דן שלא שם לב לחברו שקרא לו, "אמרתי שאני מחפש אותך כבר זמן רב" ענה מנדי בסיכום, דן קם, תחב את העט והדף לכיסו, וצעד עם מנדי לכיוון המדרגות המוליכות לביהמ"ד, "תגיד, דן, מה דעתך שנלמד

חברותא" ? מנדי שאל, ודן הררר בראשו לפני שענה, "הייתכן ? כל זה קרה ביום אחד, אני חולם אולי? אולי מדמיין"?!... ואז, הוא ענה, "בשמחה מנדי, אני מאוד רוצה, אבל בטח יש תורות ללמוד אתך אתה בטוח שתמצא ללמוד דווקא איתי, אני מאוד מתקשה עם הארמית וההבנה?" אמר דן בספק, "אז, סדר א' טוב לך" ? אמר מנדי בחיוך כשהוא כאילו מתעלם מהשאלה שאמורה להציב אותו במקום טוב יותר בעמדה העצמית, וזאת בשביל לתת לדן הרגשה טובה, הוא הרגיש הכי בטוח בעולם, והאמת שהוא הרגיש גם סיפוק גדול, אבל משהו בפנים אמר לו שעל החברותא הזו הוא לא יתחרט, והראש המחוכם שלו אמר לו שמחכות לו המון הפתעות לגבי דן בכלל והחברותא הזאת בכלל...

6/8/2018

בסדרת פאנלונים

בעיירה הקסומה הזאת האווירה הייתה חמימה והשעה הייתה שעת שקיעה, השמש השתקפה על הים בצבעי אש ונתנה לו גוון כתמתם סגלגל, העיירה הייתה מפותחת מאוד והסדר והניקיון ששהה בה עורר ההשראה לאנשים רבים, סופרים גדולים ואמנים באומניות שונות יצאו משם, ובחיים, כמו בחיים הנוהג הוא שכשיש משהו טוב כולם באים אליו כפרפרים אל האור, השם על המקום הנפלא עבר מפה לאוזן בעולם כולו והמשמעות לדבר היא שהגיעו אליו הרבה מטיילים וגם אנשי קיימו את פגישות שלהם באחת מהמסעדות או הפארקים היפיפיים שהיו בעיר, אבל לא כן מארק אלויס, וטוניו ברנדו, הם לא חפצו באוויר החם של שעת בין הערביים הם העדיפו להיפגש בבית המלון הממוזג והם תיאמו כבר חודש לפני שיפגשו במלון "TUILS RIVERD" המלון

שהיה ידוע ומפורסם בכל העולם כמלון המפואר ביותר שקיים באזור זה של היבשת, אומרים שאם היו נדרשים להגדיר אותו בכוכבים הוא היה גלקסיה שלמה של כוכבים.. הפגישה המיועדת נקבעה להיום בשעה 21:00 בדיוק, עד אז מארק נכנס לקפיטריה יוקרתית שעמדה על הטיילת המשקיפה למפל מים קסום מהסוג שיש רק באגדות, הוא הזמין לעצמו כוס קפה ומאפה וישב לקרוא עיתון מקומי וליהנות מהשהות באחד המקומות היפים בתבל, מארק אלויס היה איש עסקים גדול מוצאו העיקרי היה מלונדון, אך כיום הוא שיקע את רוב עסקיו באזור ברזיל ואף גר שם עם משפחתו הקטנה, ובמלונות המפוארים ששם הוא אהב להיפגש, הוא היה גבוה וקירח ממושקף במשקפי שמש יוקרתיות, תמיד החברים צחקו עליו שהוא דומה לסוכן מוסד אבל הוא היה צוחק צחוק מתגלגל ואומר "המוסד הישראלי הטיל עלי משימה, למכור ולקנות סחורה וזה מה שאעשה"... לעומתו, טוניו ברנדו שנא את העיר הזאת הוא העדיף לשחות ברפסודה קטנה באיטליה עיר מגוריו ולא לשמש החמימה והצמחייה הרעננה והצבעונית, הוא היה אדם בודד והעדיף בזה הוא לא אהב לעשות עסקים ולא במך על איש אבל משהו גרם לו לרצות את הפגישה הזאת הוצעה לו סחורה טובה והוא הסכים להיפגש עם מארק, הוא ישב בחוסר נוחות במסדרון בית המלון והמתין, הוא הזמין לעצמו כוס מים, לא כי הוא היה קמצן הוא פשוט לא רצה כלום, החיים שלו היו מרים ואפורים מאוד אף על פי שהיה לו כל מה שהוא היה צריך, הוא היה נראה מפוחד, השעה היעודה הגיעה הם נפגשו תחילה בלחיצת ידיים, דיברו והתענינו זה מזה טוניו העביר את הפגישה בצורה הכי מהירה שיכל, זה היה נראה כאילו המיליונים איתם הוא מתעסק עכשיו לא שווים למאומה, הוא לא התווכח על מחיר, הסכים, מארק הרגיש את זה ואמר "טוניו, לפני שמסיימים כאן רציתי לשאול אותך, יש משהו שאתה רוצה להגיד

לי ? אני מרגיש כאילו שכל מה שעשינו עד עכשיו הוא לא המטרה שנפגשנו עבורה" ..
טוניו מצמצם ואמר בסרקזם מהול בחיוך מתקרב לשטני "אתה צודק, וזה טוב" ... אמר
וכביכול המשיך כרגיל לנהל את הפגישה המוזרה עד לרגע בו היא הייתה אמורה
להסתיים, הפעם היה תורו של מארק להראות מוזר וטוניו הפעם הוא זה שהפתיע
ואמר "אני רואה שאתה מחכה וזה טוב" ... "אבל טוניו אתה מתחיל להפחיד אותי כן,
או לא ? מה יש לך להגיד אתה מדבר מוזר" ... אמר מארק, וטוניו לא ויתר הסביר תוך
כדי שהוא מוציא חפץ מכיסו, "מארק ידידי יש שליחות שברצוני לתת לך לבצע אתה
תוכל להרוויח ממנה המון כסף והמון כבוד ומעמד מה גם שאתה גם מאוד אוהב לעשות
דברים מיוחדים, אז דע, זה ממש מיוחד ! אבל אני לא יכול לבצע אותה, השליחות
תהיה באיטליה שם אני מוכר מאוד, אתה איש עסקים שסומכים עליו מאוד וזה טוב,
מאידך, במידה ותיכנס לעניין הזה לא תוכל לצאת, ואם תספר לאדם תובא אל מותך
בנסיבות לא טובות בכלל" .. כל הפרטים נמצאים באון קי שכאן, את הסיסמא תוכל
לקבל ממני במייל שלי במשך השנה רק תבקש בכתובת המייל שכאן, "רק בעוד חצי
שנה תקבל פרטים ותתחיל בפעולה, אני מציין שבמידה ולא תהיה מעוניין עליך לדווח
לי כבר החודש כדי שנמצא פעיל חלופי עכשיו אני בטוח שסיימנו, הלא כן" ? ... טוניו
הוציא מכיסו דיסק און קי כסוף ונתן אותו למארק שבתחילה היסס ואז לקח אותו, מארק
וטוניו לחצו ידיים ונפרדו, טוניו שילם גם על מארק ויצא, ומארק עדיין ישב שם חושב
ומלא חששות הוא קם כאחוז טירוף והתקדם לכיוון היציאה הוא חשב את מה שהוא
ידע על התוכנית והסיכונים שבה הוא היה אדם מאוד סקרן ואחד שאוהב לעשות דברים
חדשים ואז החליט "אני הולך על זה" ... וכשהוא החליט משהו הוא היה מכושף ופעל
כנכפה ולא משנה מה יהיה הוא ייקח על עצמו את השליחות ממילא הוא גם התעלם

מהאמרה המפורסמת והחכמה "הסקרנות הרגה את החתול" ... וחיוך התפשט על פניו, החיוך הזה הזכיר מאוד את החיוך המרושע למחצה שהיה על פניו של טוניו עשרות דקות לפני כן... וטוניו מבחינתו, היה מרוצה הוא ידע שמארק הוא מהסוג של ה"חתולים" שמוכנים להתאבד על הסקרנות שלהם ועבורו זה היה טוב הוא חיך שוב, וחייג למספר בן 4 ספרות שלא היה באנשי הקשר שלו ואמר לקול הרבובטי מעבר לקו שביקש סיסמא "ירח מלא", הקול מעבר לטלפון התחלף לאנושי וענה "כן, טוניו הם מחכים, יש תשובה"? ... טוניו ענה בסיפוק והפעם עם חיוך מרושע לפי כל הדעות, "הכול בסדר, כל שנשאר לכם זה לחכות שיגיע היום וליהנות מהתוצאות ומפירות מעשיו ומעשיו, בכל זאת נתתי לו חודש להחליט ולענות לי במייל כדי לתת לו תחושת ביטחון שיחשוב שמדובר בעוד עסק כספי קצת סודי או קצת שחור או לא חוקי", בקול מעבר לקו נשמע צחוק מרושע מתגלגל מהסוג שבקושי נשמע אבל עכשיו הוא נשמע ובקול גדול ובקריאות תשועת ניצחון, ובזה השיחה הסתיימה, טוניו היה חסר אחריות וחסר סבלנות זה מה שהוביל אותו למצב הזה אבל הוא כבר חיכה לתשובה במייל למרות שבליבו הוא ידע מה היא תהיה ולכן הוא ספר את הימים ורצה רק לקבל את האישור, הוא עצר מונית, עלה, "לשדה התעופה" ... אמר והתיישב בכיסא האחורי, הוא הרים את מזוודת העור השחורה שהייתה לידו על ברכיו פתח אותה ופתח את המחשב שהיה בתוכה, הקליד סיסמא ארוכה ופתח את תיבת המייל, והחל לכתוב הודעה למארק "למר מארק אלויס שלום וברכה, נקווה שקיבלת את הצעתנו לביצוע השליחות באיטליה, נותרו לך 29 יום לענות תשובה לכתובת מייל זו תשובה חיובית תזכה את חשבון הבנק שלך ב3 מיליון דולר, והפעולה עצמה תזכה אותך ב10 מיליוני שקלים, אנו שוב מזכירים שבאם תיכנס לפרויקט הזה לא תוכל לצאת ממנו עד מותך אבל הרווח

הוא ענק גם מבחינות כספיות וגם מבחינות אחרות אתה תראה אותו הרבה יותר גדול
לא רק מבחינה כספית, וזה תלוי בתשובה שלך" ... את המייל הוא שלח מכתובת אחרת
ולא מוכרת למארק כדי לגרום למארק להיות סקרן יותר, טוניו שוב חיך את החיך
שהפך כבר למעצבן, סגר את המחשב והמזוודה, ירד מהמונית, ועלה למטוס הפרטי
שחיכה לו בשדה התעופה ושייקח אותו למקום שהוא אהב באמת "אה, אין כמו
הבית" ... אמר, פיהק, התרווח על המושבים, ועצם את עינו בשביל לנוח קצת ממאורעות
היום "יש לי עוד לילה ארוך לפני וזה רק ההתחלה" ...

פרק 2

23.2.2014

אסטרטגיה לניסוי גורסטי

שעת ערב אפלולית, מצד אחד זה היה נראה לו עוד יום נוסף שחלף בלי להותיר כל
סימן בעוד שהשמש שוקעת ודועכת וגיימ'ס ליימן האישיית הבכירה והמפורסמת
במפקדת ה CIA זה שהיה בין כל השאר עסוק בפתרון של תעלומות וחקירות סבוכות,

זה שבכל העת עבד ללא הרף ישב עכשיו ועישן לעצמו את הסיגריה האחרונה עד לשקיעת אותו היום, הוא קם מכיסאו והשקיף אל הים הפתוח שנשקף מחלון משרדו המפואר שהיה בקומה 71 בגורד השחקים בו שכן משרדו הוא שטף את פניו וסידר בקפידה את מלבושיו כי מה שהוא ידע זה שמצד שני הלילה ההוא מיוחד ולא שגרתי בעליל הוא גם הצליח להריח בחושיו המחודדים שמשהו טוב יקרה הלילה שלא סתם הוא בין היחידים שהוזמנו למשימה שתשנה את העולם כולו, בהודעת האי מייל שקיבל כחודשיים וחצי קודם לכן, נאמר לו שבאותו הלילה הוא ייפגש בפגישה חשאית ומכרעת עולם עם ג'ו ביידן סגן הנשיא ועם אישיות חשובות בקנה מידה עולמי על מנת לתכנן פרויקט כלשהוא, לא נאמר לו באיזה נושא הפגישה תעסוק, אך מי חכם כג'יימס שינבור בעניינים לא לו, ג'יימס כבר עשור שלם משרת ב-CIA בנאמנות הוא לא שאל יותר מדי שאלות כשלא היה זקוק לכך והמנהלים מלמעלה די חיבבו את זה, ג'יימס היה אישיות מאוד מקובלת וכבר בימיו בתיכון ידעו כי צופן לו עתיד מזהיר הוא סיים בהצלחה את לימודיו ואף קיבל תעודות רבות, הוא הגיע לדרגים הגבוהים ולמצב חיים אליו כל בחור אמריקאי היה שואף וחולם להגיע אליו, כמעט ולא היה נושא שלא נגע בו, החל מספורט לכל סעיפו ועד לפוליטיקה וכל סעיפיה וכמובן שירותי הביטחון ידיו היו ידי זהב ובכל אשר פנה ההצלחה האירה לו פנים כולם כינו אותו במפקדה "קינג ג'יימס" אך מי כמוהו יודע ומעריך את האמת שכל זה לא היה קורה בלי חבריו שדחפו ועודדו הוא תמיד ידע להכיר ולהוקיר מי שהיה ראוי לתואר כבוד גם כשזה יפגע בכבוד או בייחס כלפיו, ג'יימס ידע שהלילה הזה ייתן לו כוח להמשיך והוא האמין שלא סתם הוטלה עליו המשימה לארגן את הכינוס הלילי החשאי והר הגורל שישפיע לשלושת העשורים הקרובים לפחות, וישפיע על האנושות כולה כפי שנאמר לו, הוא ישב בכיסאו וכתב כמה מילות

צופן עלומות אל אותה כתובת אימייל אתה התכתב בחודשים האחרונים הוא המתין בדריכות למענה 5 דקות, 10 דקות, כבר חצי שעה עברה הוא אומנם היה אדם מאופק אבל כשסקרנות עייפות ציפיה ודריכות התערבבו במוחו חושיו התערפלו והוא נרדם על המחשב, הוא מתעורר לקול צפצוף המחשב היה זה הצליל המורה על קבלת הודעת מייל חדשה הוא פתח את תיבת המייל שלו זו שנעלה באופן אוטומטי לאחר 5 דקות של אי שימוש כדי למנוע חדירה של עוינים להודעות הסודות שהיו שם [לא שמישהו היה מבין את הקודים המוצפנים בהם נהג "קינג" לדבר אבל לעולם לא נדע וכפי שתמיד חונך ג'יימס לנהוג במשנה זהירות אלו ועוד, הם אחד הסודות הגדולים שלו אל ההצלחה] הוא קרא את ההודעה במתח רב אגלי זיעה נגרו על מצחו והוא החל לקרוא ולתרגם את השפה המוצפנת "בבוא העת, המצב ישתפר, או שהוא כבר השתפר, אולם לעולם לא נדע מה צופן בחובו העתיד" בואו רק נומר שהפעם הצופן היה קשה מתמיד אך "קינג" שהיה המלך של הקודים חיך לעצמו בסיפוק והשיב להודעת המייל טרם סגר את המחשב "אמת היא המציאות בתזמון הנכון וברצון הטוב להיות הכי פתוח שיש לקבל מה שמגיע אלינו בחיבוק גדול ובהשלמה עם המציאות" המתבונן מן הצד היה חושב שאלו חילופי מילים בין שני מרצים באוניברסיטה, שני פסיכולוגים, או סתם אנשים חכמים ועתירי ידע אבל לא, להם היו כוונות אחרות והם הבינו טוב זה את זה..

ג'יימס קם מכיסאו, מתח את שרירו, ויצא תוך כדי שהוא נועל את מחשבו וטורק את הדלת במיומנות רבה, הוא צעד בבניין החשוך למחצה מסתכל ימין ושמאל למרות שלא היה לו צורך בכך, הוא היה באחד המקומות הכי שמורים ביבשת אך זה לא מנע את האינסטינקטים החדים שלו לפעול מתוך הרגל לבדוק שהכול כשורה, הוא פסע לכיוון אולם האודיטוריום הריק הדליק את מנורת הלהט הקטנה שהייתה בכניסה, וחייך

לעצמו חיוך של שביעות רצון מפועליו הנאמנים שביצעו את בקשתו לסדר את אולם האודיטוריום בצורה יוצאת מן הכלל כיאה לפגישה חשאית, הם עשו זאת מבלי לשאול שאלות כפי שחונכו ממפקדם הנועז והוא החזיר להם אהבה כמו שרק "קינג" ידע לשפוך ולפרגן "קינג" היה מקור השראה עבור רבים במפקדה הוא היה ה"קינג" שלהם בין כל רודפי הכבוד והבצע הוא היה ספינת הצלה בתוככי ים של אגוצנטריות מושבעת, כעת הוא רק חיכה להם, מההודעה שקיבל לפני כן הוא הבין שהם בדרך, והם כבר קרובים, הוא גם קרוב, קרוב מתמיד אל פסגת ההצלחה, בשער הכניסה שעטה מכונית שרד שחורה בחלונות כהים ואורות כבויים, המערכת הממוחשבת זיהתה את לוחית הרישוי ושלחה איתות לשומר שמוקדם יותר קיבל הוראה לפתוח את השער בשעה הזאת למכונית בתיאור כזה, אלכס בטרינסקי היה השומר האגדי של ה-CIA עתה הוא אחרי 12 שנות שמירה בנאמנות וברקורד נקי, הוא זכר וזוכר את שבועת הנאמנות שלו לראשי ה-CIA אלכס היה חירש בשתי אוזניו ותיקשר באמצעות שפת הסימנים, הוא נהג להרכיב משקפי שמש על אפו גם בשעות לילה והיה אהוב ואוהב את כל חבריו, ג'ימס ידע שמותר לו לספר רק לאדם נוסף על האירוע החשאי והוא בחר באלכס, עצם היותו חירש הייתה יעילה למבצע היה אסור לשום גורם לשמוע על הפגישה הזאת, מה גם שהוא אהב את אלכס יותר מכולם כל פעם שהיה מפגש או סתם כך בחדר האוכל הוא קרא לג'ימס בעודו מסמן את ידו על הראש כמחווה להם "קינג"... השומר פתח את השער ושלח מסרון למכשיר המוצפן של ג'ימס "קינג, הכתר הגיע" קינג יישר את העניבה והחליפה שלו ובדק באמצעות מכשיר מיוחד שאין בחדר מכשירי האזנה, הקלטה, או צילום גלויים או סמויים, ובינתיים רכב השרד השחור חנה ויצאה ממנו משלחת קטנה אבל מהסלטה ושמנה של הפוליטיקה המדע והמחשוב בעולם כולו,

ג'ימס סיים את הבדיקות והסדר ויצא לכיוון המשלחת החשובה הוא קיבל אותם באיחולים קצרים ולחיצת יד, הוא סימן להם והם צעדו אחריו לעולם בעוד שאלכס נועל את השער וביתן השמירה שלו בצורה הרמטית ומצטרף אליהם, הם נכנסו לאולם גיימס סימן לאלכס שיפעל לפי ההוראות והוא נעל את הדלת, ההוראות שלו היו שאף אחד לא נכנס לאולם בכל מחיר עד שהוא יקבל הוראה שונה, אלכס נעל את הדלת מבחוץ, וארקדי בולטון ממנהלי חברת "מיקרוסופט" העולמית הוציא מכיסו מכשיר והחל להסתובב באולם ולסרוק אחר מכשירי האזנה, צילום, או הקלטה כלשהם, ג'ימס סינן "נעשה כבר" ! אבל ארקדי השיב "המכשיר שלי קצת יותר מקצועי"... אחרי שהוסכם בצורה מלאה שהכול בסדר הם התמקמו במקומותיהם ואז ירד מסך אותו הכין ג'ימס בטרם עת, והציג מצגת בת 10 דקות אחרי שכל התוכנית נחשפה ניתן להם זמן לדיונים ובמשך כשעתיים עלו שאלות ועלו תשובות ובעיקר פיות פעורים היו שם, הם לחצו זה לזה ידיים בהסכמה, ג'ימס סימן לשומר את האות המוסכם והדלת נפתחה, הם יצאו באותה מתכונת כשאלכס שומר מאחור, לפני שהם נכנסו לרכב המפואר סינן ג'ו ביידן ברצינות מלוות בבדל של הומור "מתחילים"... הרכב יצא, ונעלם באופק... ג'ימס הוציא את חפציו האישיים ממשרדו ויצא גם הוא ברכבו... רק אלכס ישב בביתן השמירה שלו בערנות שיא, אבל באחד מפתחי האוורור באולם האודיטוריום דמות עטויה במסכה ובבגדים שחורים הכניסה את עט המצלמה לכיסה וסיננה לעצמה בחיוך משועשע "לא, לא, עכשיו התחלנו"...

משרד ראש הממשלה היה כמרקחה, שר הבריאות הרב יעקב ליצמן שרק לפני זמן קצר הבדיל על הכוס "בין קודש לחול" יושב כעת בחברת אנשים שאת השבת בילו בהערכות מצב וחישוב ממדי התחלואה וההתפשטות של נגיף הקורונה, זה שנכנס לשגרת החיים לא מזמן ונראה שהוא כאן על מנת להישאר, הם ישבו יחד וסיכמו את הסיכומים האחרונים לקראת ההצהרות לתקשורת, כלל ערוצי התקשורת מכל המגזרים היו מוכנים לשדר את הדברים, הלחץ במדינה רק גבר עת שהמספרים זינקו אט אט כבר כ-100 חולי קורונה התגלו ביממה והמספרים הדאיגו את כולם מאוד, אצל מי שהיה מחובר לחדשות והעדכונים השוטפים מכל העולם הפאניקה רק גדלה המספרים היו מאיימים מאוד על כולם, אם בהתחלה אמרו שרק זקנים נפגעים קשות העובדות מהעולם הראו נתונים אחרים, ובצדק בכל כמה ימים שינויים בהנחיות, כי גילו עוד פרט על הנגיף החדש הזה והכול היה משתנה מהר מאוד, מומחים לפסיכולוגיה טענו שבשלב מסוים ההישמעות להנחיות תיפגע והאמון ירד מאוד, אבל לא עכשיו, עכשיו כולם היו עם אוזן קשבת למוצא פיו של רה"מ הזמני הלא ידוע, במדינה רווית ויכוחים ומחלוקות, ופילוגים, והפגנות, ובחירות שלישיות, סוף כל סוף משהו איחד בין כולם, לפחות רובם עדיין היו כל מיני יוצאי דופן או כאלה שרצו להוציא אחרים מהדופן ולהשתמש בקורונה כמניע הסתה אנטי דתי אבל לא נקדים את המאוחר, עכשיו הכול היה מוכן להתחיל בנאום לתקשורת הארצית כולה, "אנחנו בשידור" ! אמר אחד הטכנאים, ראש הממשלה בנימין נתניהו סידר את עניבתו, ואת הדפים שבידו והישיר מבט אל המצלמות, "אזרחי ישראל, נתוני התחלואה שמגיעים אלינו מכלל העולם לא

מנבאים לנו טובות, אנחנו עצרנו את הטיסות בזמן, והגבלנו את ההתכנסויות והאירועים אבל בשביל הבריאות של כולנו חייבים לשמור על ההנחיות והם, כפי שניתן לראות בתמונה ישנו רסס רוק שניתז מכל עיטוש של אדם ולכן חשוב להשתעל ולהתעטש למרפק בלבד, להימנע מלחיצות ידיים או חיבוקים, ולשמור על שלושת כללי הברזל היגינה אישית- בכל עת לשטוף את הידיים בסבון בצורה יסודית, מרחק- שמירת מרחק של לפחות 2 מטר בין אדם לאדם, ומסיכות- כדאי לעטות מסיכה בכל יציאה למרחב הציבורי, בנוסף לכל ההנחיות ובהבנה שאם לא ננקוט בצעדים נמצא את עצמנו במקום חמור יותר כמו שכנותינו הרחוקות איטליה וסין, הוחלט על סגירת מוסדות הלימוד פרט לפעוטונים עליהם תתקבל החלטה מאוחר יותר, בנוסף הגבלת ההתכנסויות ל-100 איש בשטח סגור ו-250 בשטח פתוח, שמעתי שכבר מדברים על מציאת החיסון לנגיף לצערי אני לא יכול לומר שזה קרוב לא אשקר ואומר שזה עניי של ימים וגם לא חודשים והלוואי שזה עניין של שנים, עד אז צריכים להיות חזקים ונחושים ולחדד את ההנחיות רק כך נמנע את התפשטות הנגיף בצורה חריפה יותר ורק כך ננצח יחד את הקורונה, אנחנו נעשה את המיטב לרצות את כל האומנים ואנשי התעשייה ככלל ולתת להם "רשת ביטחון כלכלית" אני ושר האוצר מנכ"ל משרד הבריאות הפרופסור גרוטו, וכן עם שר הבריאות ליצמן ניישר את כל ההדורים ככל שיהיה ניתן מ ונבצע כל פעולה אפשרית על מנת שכולנו נצא מהמשבר הזה במהירות האפשרית, אני מאמין שעם עבודה מאומצת וערבות הדדית נצלח גם את המשבר הזה כמו משברים אחרים שעברו על העם שלנו "עם ישראל חי" אני מבקש מכל האזרחים לשמור על כל הכוללים ושיהיה לכולנו בהצלחה גדולה, ועכשיו נשמע את דבריה של דוברת משרד הבריאות מהזווית שלה תודה רבה לכם..."

COVID-19 THE EXPOSURE

פרק 3

23.1.1980

צנרת/למאס/ח

שעת ערב מאוחרת בבית משפחת לומייר האוירה הייתה עכורה מאוד, עת שאבא והאמא עומדים זה לצד זה מודאגים לנוכח בנם בן ה-3 שלא חש בטוב, בתחילה זה היה נראה רק עניין של יום או יומיים קצת חולשה וכאבי ראש אבל לא, מצבו של בנם דניאל הלך והחמיר, האב איתמר והאם מינה לומייר עמדו ליד מיטת בנם חסרי אונים, בלילה האם והאב שמרו בתורנות וכל כמה דקות מדדו לו חום, בבוקר שלמחרת כשנוכחו ההורים לעובדה שהחום לא ירד כבר שעות ארוכות למרות שנטלו את כל התרופות שאמורות להועיל החליטו ההורים פה אחד להזמין את שירותי החירום שייקחו את בנם לבי"ח ומיין, האמבולנס הגיע ולאחר תיאום הפרטים הוחלט להעביר אותו לביה"ח "תרופה" שהיה ממוקם במרחק שעת נסיעה מביתם, כשהגיעו לביה"ח קיבל אותם מנהל מחלקת המיין הפרופסור מילנר "שלום וברכה לאיתמר או תימר לקרוא לך?!.. מה איתך למדנו יחד באוניברסיטה, והיום איפה אתה ואיפה אני.. רק חבל, חבל שאנחנו נפגשים בנסיבות שכאלו במה העניין?" איתמר לחש לאשתו שהתפלאה "זה ג'קוב מהאוניברסיטה, זה שסיפרתי לך עליו".. ואז פנה לפרופסור, "ג'קוב, ג'קוב אין לך מושג כמה התגעגעת, האמת שידעתי שתגיע רחוק ולא שיערתי עד כמה, עכשיו לא עת דיבורים, הבן שלי דניאל הקטן חולה הוא היה עם דלקת גרון והרופא אמר שזה יעבור וכלום, והחום לא יורד".. הפרופסור שאל בתמיהה מעורבת בהומור תוך כדי שהוא מרים את בנם לתוך מיטה עם גלגלים אותה הוא מגלגל לתוך אחד מחדרי המיין, "נו, אתה בא אלי טפל בו בעצמך בשביל מה היית 8 שנים סטודנט לרפואה אה?" איתמר שהרגיש שלא בנוח סימן לפרופסור לצאת בעוד שאשתו עומדת ליד המיטה ושואלת לשלום בנה, ואמר לו " נכון, אני למדתי והרבה יותר טוב ממך יש לציין אבל החלטתי לשמור על אורח חיים דתי, אתה צודק שזה לא היה בתכנון, אבל

אני ומינה עשינו מסע לא קטן ואני גאה בזה, וחוף מזה אל תזלזל אני עובד בחברת "טבע" רק שאנחנו כעת בעיצומים, בוא רק נגיד שהמצב של החברה בדיוק כמו המצב שלך אז באוניברסיטה..." "אז בטח החברה עומדת לקרוס, טוב טבעי שזה מה שיקרה" .. אמר הפרופסור מלינר ושניהם פרצו בצחוק גדול, זה היה מאוד כיף ונעים לצחוק ולהעביר חוויות יחד אבל לא, לא איתמר שייכנע ללחצים ולרצונות הוא חדור מטרה ויודע שבנו זקוק לו ולקשרים שלו כאן בביה"ח, הוא והפרופסור ידעו היטב על כמה הוא בעצמו ויתר בשביל המטרה שלו, "טוב, אז אני מקווה שאתה זוכר את העזרה שלי בקולג' כי עכשיו אני רוצה תמורה, דאג שיטפלו בבני בצורה הכי טובה שיש"?! "ברור ברור, מובן לי בהחלט ואני יעשה לו כבר עכשיו בדיקות מקיפות, הם יהיו כל כך מקיפות עד כדי כך שתוכל לדעת מה מצב 248 האיברים 365 הגידים שלו, ועצה שלי, לכו לישון אתם נראים גמורים, לפי איך שאני מכיר אותך בכל השבוע וחצי שבנכם חולה לא ישנתם, נכון"?!... הפרופסור ידע את התשובה, הוא הכיר את איתמר מספיק זמן כדי ללמוד אותו ואת מסירותו לעקרונות שלו, הוא דאג שדניאל הקטן יקבל את הטיפול הטוב ביותר למרות שחל עומס רציני בביה"ח, איתמר שב לאשתו שעד עכשיו המתינה בסבלנות למרות שהיו לה הרבה שאלות אליו, כשהוא חזר הכול התפרץ ממנה לא לפני שסיפרה שבנה נלקח לפני עשר דקות לבדיקות והביעה דאגה גדולה, "לקחו את דניאל לבדיקות מקיפות, הרופא אמר שמה שיש לו זה לא דלקת גרון או שפעת אלא משהו שאין לו מושג מהו עד שיבדקו הרופא טוען שהתחילו לו טרום סימפטומים של דלקת ריאות בכלל אני מאוד מודאגת, ומקווה שה' יעזור, אגב תגיד, הפרופסור כאן זה ג'קוב המופרע?! זה ששינה למרצה את הקול במיקרופון, והדביק את כל מקשי המקלדת במחשב של מנהל האוניברסיטה בדבק מגע, זה שסיפרתי לי שהיה נכנס

לשירותים ובורח מהחלון מטייל, חוזר וטוען שהיה לו כאב בטן חזק והוא חייב לצאת"
?? איתמר שהיה מופתע מים השאלות שהוצף אליו חייר וסיים לה להנמיך טונים, "כן,
כן, וכן... זה הוא ג'קוב רימל הנודע, לא שמת לב לחיור השובב שהיה לו על הפנים
מעניין איך הוא מודיע לאנשים בשורות פחות טובות שלא לומר גרועות, איך הוא מוחק
את החיור שלו ומודיע את זה, זה מעניין"... כעבור עוד מספר שעות שישבו הזוג לומייר
ליד מיטתו של בנם שהלך וחזר לבדיקות ומבדיקות מספר פעמים באותו הלילה וחציו
של הבוקר הם באמת היו עייפים מאוד ונרדמו לסירוגין לכל אחד הייתה משמרת לא
רשמית עד שהקיצו זה את זה בכל פעם שמישהו התעורר/נרדם... הפרופסור נכנס
בצעדים מדודים, סימן לאב להגיע לבד ולחש לו, "תן לה לישון היא עברה כמה ימים
קשים, יש לי בשבילך כמה בשורות מאוד רציניות כנס איתי לחדר כאן, חברים חדר
192 בפגישה, לא להפריע" ! הודיע בחלל המסדרון, סגר את הדלת והחל לדבר בטון
אחיד ומאוד רציני, "תראה כרופא שנשבע את שבועת הרופאים אני מחויב לטפל בכל
אדם, בכל ייצור, לי יש חיבה מיוחדת אליך ואני יטפל במשפחתך אפילו יותר מהנורמה
המקובלת, אבל כפי שהינך יודע בשבועת הרופאים יש סעיף שאני מחויב לומר לך מהי
האמת לגבי מצבך הרפואי או במקרה שלנו של בנך" הפרופסור נאנח אנחה כאובה
והמשיך, "אז ככה, כפי ששמת לב בנך סובל ממחלה כלשהיא שאנחנו לא יודעים נכון
לעכשיו מהי, זהו חיידק מקבוצת האסטמה וכדומה להם, דהיינו "מחלה נשימתית קשה
וחרیפה מאוד"... בקיצור, בעיות נשימתיות מלוות בתסמינים נוספים כפי שידוע לך ולי
לחלק מתופעות האסטמה ודומיהם דווקא כן יש תרופה, אבל לא לזו של בנך", "מה
זאת אומרת יש הבדל במבנה התרכובת של החיידק כך שהמוטציה שונה משאר
החיידקים האלו המוכר לנו?" שאל איתמר שהבין בעניינים האלו, הפרופסור השיב

בחייב אבל לא בחיור, "כן, לא הייתי מגדיר את זה טוב יותר, זה קשור מאוד לוירוס הזה, אוסיף ואדגיש שזהו מידע רפואי שאין עניין למסור לכל מטופל, אבל אתה כמבין מאוד בפיתוח תרופות וחיסונים, לך זה אומר הרבה כדאי לך לנסות לעבוד על משהו בחוברת זו יש מסמכים רבים שיכולים להועיל לך ופרטים על כמה מעבודות של חיסונים ונגיפים, ישנו גם צילום מיקרוסקופי של החיידק הזה, לגבי סכנת חיים, אין לי מושג כל כך מה להגיד לך, בוא רק נומר שזה לא נראה טוב, ועוד דבר, לצערי החיידק מדבק, ומאוד מאול. עליך ועל אשתך לשהות בחדר בידוד עד שנראה האם זה משפיע גם עליכם אל דאגה בנכם יקבל את הטיפול הכי מלכותי שאפשר ואני מבקש ממך בכל לשון של בקש ואפילו דורש במידה ואלוקים יעזור ותצא שלילי לבדיקתנו האם נדבקת צא מהר ככל שניתן וטפל בבנך הוא מתחיל לפתח סימפטומים קשים מאוד ואותי זה מאוד מדאיג... איתמר היה בהלם מכל מה ששמע וראה הוא לא רצה להיכנס לסבך הרפואי הזה, וכל שכן לא להשתמש בקשרים שלו ובנתונים וידע שלו מהעבר בשביל בנו, אבל הוא לא איש מחשבות או דיבורים, הוא הודה לפרופסור ויצא לכיוון חדרו של בנו לספר לאשתו על המידע שקיבל, בנם לא היה שם והיא הייתה מכוסת במסכה רפואית וכפפות "תקשיבי", אמר לה בטון מודאג, למרות שפניו אמרו הכול ופניה הבינו רק חלק מהמתרחש ורצו לדעת גם הם הכול.. "היה לפרופסור את הפרצוף שרצינו לראות.. מצטער, אני לא יכול לחייך, הוא אמר שיש לדניאל איזה חיידק את לא מכירה אז לא אלאה אותך בפרטים, בשורה התחתונה לדניאל יש וירוס לא מוכר לרפואה, הוא שייך לקבוצת וירוסים שאחראיים בעיקר על בעיות נשימתיות, לדניאל כפי ששמת לב החלו להופיע כל מיני תסמינים נשימתיים ולכן עלינו לשהות בבידוד כפי שמן הסתם הודיעו לך, אני ממליץ שתתפללי, קיבלתי אישור מהפרופסור לעשות בדיקה מהירה,

בתקווה לקבל תשובות שליליות ולצאת למרוץ אחרי תרופה או חיסון, אשתדל לעשות מאמצים והשתדלויות משלי, בבחינת "טבעי שה' יעזור".. יש לי גישה למעבדות ויש לי היתר לעשות שם כרצוני תתפללי שאני בשיתוף כמה מעבדות בסין ובישראל נצליח לעשות משהו שיעזור אולי לעוד אנשים כי אנחנו לא יודעים כמה זה מדבק ממי זה הגיע ולאן זה ילך", מינה שעד עכשיו רק שמעה הכול התחילה לבכות ואמרה לו "זה הגיע מהשם, וזה ילך בעזרתו, ואתה רוצ' תעשה את הבדיקה בעזרת השם תצא שלילי, ותדאג לבן שלך אני יעשה את ההשתדלות בתפילה שלי ואבקש מהשם יתברך שידאג לבן שלו"... כעבור כשעה איתמר עשה את הבדיקה והמתין לתשובות שיגיעו תוך מספר שעות, הוא ידע שהתשובה חורצת את הגורל שלו ושל בנו, אם הוא יצא חיובי מה הוא יוכל להשפיע מתוך בידוד על מציאת תרופה מאידך, אם יצא שלילי יחל כבר בשעות הקרובות במשא לחיפוש חיסון או תרופה, כלום לא היה ברור והלחץ רק הלך וגבר, והמון חשות קיננו התרוצצו בקרבו הוא הרגיש באחד הפעמים היחידות בחייו מה זה חסר אונים אמיתי...

29.11.1943

פנלחמאשטנא

"תגיד לי פרומר איך קורה דבר כזה" ? אמר בטון בקרתי במיוחד האנס היינריך, כשהוא עומד ליד כיסאו של הילר פרומר, אחד ממכונות המלחמה הנאציות שישב כמעולף כשחום גופו נוסק לגבהים והוא משתעל כל מספר שניות, "זה חיידק של יהודים אני אומר לך, אתה המקרה העשירי כבר וכולכם עבדתם במתחם "טיהור הגזע" שם כל היהודים החולים וככלל המקום הזה מבחיל אותי, אנחנו "גזע הארי" איך אתה ככה

נופל כמו אזה ילדון יהודי מעולף ושבור" ? הילר שישב בכיסא נתן מכה חזקה לחברו ושאג עליו בכוחות שעוד נשאר "אל תקלל, ואל תזלזל כוחי במותני", אמר והשתעל שוב.. "תפסיקו להתווכח", נכנס מפקדם, נשיא ה-S.S. בפולין והשתיק את הוויכוח, "כן האובר פירר וילר" אמרו שתי החיילים כאחד וקמו לכבוד מפקדם, גם הילר קד קידה לתוך עצמו בעוד שהוא יושב ועדיין שקוע בעלפונו, "מה קרה לחייל שלנו הפך לסמרטוט" ? שאל המפקד אודות החייל השרוע על הכיסא, "זה עוד קורבן של מחנה טיהור הגזע", אמר האנס ברחמים, "זה כבר המקרה העשירי אצלנו ויש במחנה עצמו מאות חולים המצב יוצא מכלל שליטה, אסור לתת לאף אחד לצאת מהמחנה הזה, אני ידבר אם הרייך אולי נאלץ למחוק את המחנה מהמפה הוא הסב נזק איום ונורא לחילנו" ... אמר מפקדם ויצא במהירות, לבינתיים במחנה "טיהור הגזע" בקצה אחר של מחנה אושוויץ: הרב קלמן ברייקמן ששכב על הריצפה אחרי שקיבל מכות מחייל אכזרי סליחה, מחייה נאצית אכזרית, "מה אני אשם שאני חולה מאוד, זה לא עושה אותי לאדם רע או פחות מהאחרים שחיים בחוץ" ? "אתה יהודי, זה כבר חיסרון וכל רגע שאתה נושם זה אסון לעולם, ואתה גם חולה אולי באיזה חיידק ועכשיו אתה מדביק אותי עם הדיבור שלך ואתה לא שווה את זה, בגללכם עוד יהרגו את כולנו כאן, אז כדאי לך לחטוף מכות בשקט, למות מהר, ולתת לנו לפנות את הגופה שלך ולשרוף אותה ואיתה את היהודי השפל שבך, ואת החיידק שבך" ... אמר חייל שהחזיק שוט בידו והצליף ביהודי שזב דם ונלחם על חיו, ובגבורה ! וענה לחייל בעזות דקדושה, "לא, אתה לא יכול לכלות את היהודי שבי זה פשוט לא הגיוני לי בניגוד אליך יש נשמה טהורה שרק מחכה לעלות לשמיים, ומי ייתן וגם אתה תעלה למעלה עם נשמת הבהמה שלך שתרצה עוד את עונשה למעלה, אני בין כה וכה ימות על ידיך, על ידי החיידק הזה

שאתם הגרמנים הבאתם, או שאמות מגילי בעוד כמה שנים, היהודי סיים לדבר בגבורה
ונאנח על פצעיו, החייל הגרמני רתח והחל לצרוח "עד עכשיו הייתי נחמד, אבל עכשיו
אני עוד יראה לך מה זה להתחצף לחייל גרמני ועוד לי" .. החייל שלף את הרובה וכיוון
אותו על היהודי הזקן שצעק בקול "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד",

COVID-19 THE EXPOSURE

פרק 4

31.01.2020

סיפורי המלחמה

שעת לפנות בוקר, בצידו של הנמל הלאומי של בגדאד עמדו מספר חיילי יחידה מבצעית ייחודית המסועפת לכוחות ה-CIA האמריקאים, ואיתם גם מספר חיילים מהמוסד הישראלי מעליהם קוננו מספר מטוסי קרב, הם כאן אחרי אינספור ניסיונות מנסים גם הפעם לחסל את אחד מראשי הטרור של דעאש, כחלק מהמשך מלחמת החורמה של אמריקה בטרור וכנקמה של ישראל בחיסול מטרה נוספת, הם עמדו בתנועת "היכון" וציפו להוראות, אחד מהם דיווח במכשיר הקשר, "אנחנו כאן, מעלנו נשרים מרוחקים כדי למנוע שיבושים, החבילה יוצאת לכיוון ספינת "סופה" לטפל בה או להמתין"? שאל, והמתין לתשובה שלא איחרה לבוא, "אנחנו רואים אותו, מדובר באחד מקיני הטרור הגדול ביותר ההוראה היא לחסלו ואם יש אתו זבובים לקחת גם אותם זה הקורבן הצנוע שלהם בשביל ההצלה של המון אזרחים תמימים שמתים בהתקפות וחיסולים בגלל אנשים שכמותו, אני עכשיו עדכנתי את הנשיא טרמפ באופן אישי והוא הבין את הסיכויים אל מול הסיכונים ויש אור ירוק לביצוע עכשיו, יש לנו עיניים וזה הזמן הטוב ביותר, תנו את האות לנשרים לתקוף אבל צריך בו זמנית לתת הוראה למטוסי המילוט להתכונן לבריחה ולכוחות בשטח שיתכוננו לשיעור הנזקים ואימות החיסול וכן להתארגן לכל צרה שלא תבוא כפי שהוסבר לכם באימונים בהצלחה", אמר הקול במכשיר הקשר, והחייל השיב "צריך לעדכן את הכוחות בישראל שיתכנו ניסיונות נקמה, אחרי הכול הם הכי קרובים במרחק אווירי והכי פגיעים מבחינת טילים, גם ההרתעה מהם היא לא הכי חזקה", "כך נעשה, סיים הקול בקשר, החייל סימן לחבריו לצאת

אחריו ולסחוב את מכולות העץ לתוך סיפון אחת האוניות תוך כדי שהם מפילים מדי פעם את המכולות כביכול בטעות, הם היו מחופשים ונראו עובדי נמל רגילים אבל זה היה האות לפעולה שסוכמה בינם לבין הכוחות במטוסים למעלה וכשהאור הירוק ניתן הכול הלך מהר מאוד 3 טילי נ"ט יורטו לעבר הספינה בה שהה קאסם סולימאני הטילים חדרו בזה אחר זה בפיצוץ עז שנשמע והרעיד את הים ברדיוס ענק ממקום הפיצוץ, כשבעיראק עוד לא הבינו מה התרחש ועל מה הרעש והפיצוצים, החיילים ביררו את ממדי האסון ואת יעילות הפרויקט שהוכתר בהצלחה כבירה התוצאות, חיסול קאסם סולימאני וכן 8 בכירים ושומרים ששהו אתו, זו תהיה כנראה הכותרת בעיתונים בימים הקרובים סיננו לעצמם החילים והחלו במבצע החילוץ חבלים ירדו חיילים עלו וטסו במהירות למקום האיסוף שם חיכו אחיהם ושיבחו אותם על התעוזה וההצלחה הגדולה, כשעתיים אחרי סיום המבצע בשעות הבוקר המוקדמות החלו להישמע אזעקות צבע אדום ביישובי עוטף עזה שכבר הורגלו לצליל האזעקה כחלק מסדר היום ואף בחלק מהיישובים הדרומיים ביניהם אשקלון, ואשדוד לחלק מהאזרחים זה כבר היה שגרתי ויבש, הם כבר היו מיואשים מלהתלונן על הממשלה והניהול שלה שלא כל כך ברור בשנה האחרונה, וחלק העריכו את הצבא ואת אמריקה על כל העזרה וחיסול אחד מקיני הטרור הגדולים שקיימים נכון ל-2020 למרות שידעו שלא אלמן החמס וישנו יורש עזר שיתגלה בהמשך וגם הוא יצטרך להיות מחוסל או לפחות מנוטרל... אבל מה שנאמר בתקשורת היה שונה לחלוטין, בתקשורת דיברו על הפעולה של ארה"ב וההישג הגדול שלה בחיסול אדם בכיר, ישראל הושמטה מהפעולה וזאת הודות לעובדה שמקרה כזה יביא להתחממות הדרג הביטחוני, וניסיונות לנקום, כשהלבנונים הבינו שאין כל קשר לישראל ההוראה שניתנה למשגרי הטילים העזתיים הייתה להפסיק את האש וזה מה

שקרה, כל כמה חודשים ישנם טילים וזה לא אומר הרבה.. בישראל תקפו בעזה מה שתקפו, והכול בא שוב על מקומו בשלום עד לפעם הבאה ו"די לחכימה"...

3.4.1996

ישראל וזוהי העליונות

ארוחת בוקר בישיבת "תפארת מנחם" אוירה של קודש בישיבה גם בשעת האוכל דן ומנדי החברותא הבלתי מעוררת, בה כל בחורי הישיבה מקנאים "קנאת סופרים" לומדים, מוכשרים, צוחקים, מבינים והכול יחד בצורה כזו יפה ונחמדה, עכשיו הם יישבו בשולחן בחדר האוכל כבר לא בצד אבל בהחלט לבד, הם אהבו להסתודד יחד, ועכשיו מנדי כבר לא התבייש לדבר כמעט על כל נושא גם על האישיים ביותר, "אז תגיד דן, אנחנו כבר כמעט שנתיים חברותא לומדים, ואני לומד לבד גם לע"נ אביך, ממה הוא נפטר איך זה קרה? אתה לא חייב לענות לי, אני פשוט סקרן", שאל מנדי בסקרנות וקצת חשש, דן התחיל לבכות ואמר לו, "תראה אני יספר לך, אני יחשוף לך חלק מהסודות הגדולים בחיים שלי וזו גם הסיבה שעלינו לארץ והסיבה לעוד כמה פעולות שעשינו... אבל תזכור לשמור את זה בסוד, אז אענה לך לפי סדר כדי שזה לא יצור בלבול, לגבי אבא שלי, לא יודעים, אף אחד לא יודע הוא פשוט נעלם זה היה אחרי התאונה שהוא עבר, הייתי אז בן 7 וחצי, אבא שלי היה עובד במעבדה של תרופות או משהו רפואי אחר, בעבודה הזאת תמיד היו עליות וירידות הוא כמה פעמיים כמעט נסגרה וזה היה עולה לאבי במשכורת אז הוא עשה איזה פעולה, אין לי מושג מה, וייצר איזה חומר שקשור לחיידקים וזה היה עבורו פריצת דרך, ואז היה לנו המון כסף כבר לא היה חסר, אבא אמר שהחברים שלו יבואו לבקר, הם אכן הגיעו צוות של מדענים

וגם מנהל המפעל אחד מהם הגיע אלי בביקור ואמר לי "אתה הפריצת דרך של אבא" ! לא הבנתי למה הוא התכוון, למפרע אני חושב שהוא התכוון לכך שאני הבן הראשון במשפחה או משהו כזה, מה שהיה אח"כ זה שהם יצאו ולפני זה היה איזה וויכוח ואבא שלי סיפר להם איזה משהו שכנראה היה אסור לו והם צעקו והלכו, כעבור שבועיים וחצי בערך אבא לא חזר בערב והתברר שהוא היה בתאונה מאושפז במצב קשה, אחרי בערך חצי שנה הוא החלים וחזר לבית והיה מדבר איתי הרבה כילד, אני זוכר שהוא היה מספר לי שאני כל חייו ושהוא עשה עושה ויעשה הכול בשבילי, הייתי אוהב אותו מאוד, ואז ביום אחד חורפי ומפחיד אחרי כמה שבועות הוא פשוט נעלם, לקח אפילו את הכובע והמעיל שלו, אני זוכר שבהתחלה חשבנו אולי זה היה משהו דחוף והוא לא יכל להודיע, אבל כשעבר יום ויומיים והתחילו משטרות לדבר עם אמא הבנתי אני שמשהו קרה, היו מסתובבים הרבה מסוקים בשמיים ופנסים ושוטרים בלילות ככה כמה שבועות ואמא אמרה לי שאבא הלך ולא יודעים לאיפה, לא שמעו עליו ולא ידעו עליו כלום, מודעות נתלו בכל הרחובות עם התמונה של אבא אבל כלום, אני זוכר שכל לילה הייתי בוכה ואמא הייתה מחבקת אותי ואומרת לי "אבא עוד יחזור, אל תדאג" .. אחרי שנה, אמא אמרה לי שאני כבר גדול והיא רוצה להגיד לי שאבא נעלם והיא לא יודעת לאיפה בשום מקום של חברים או מפעלים שהוא עבד בהם לא ידעו היכן הוא, היא סיפרה לי שמנהל בית החולים סיפר לה שאבא לפני שהלך/נעלם/נחטף התקשר ואמר לו "רק אתה יודע כמה אני אוהב את הבן שלי, אם תפגוש אותו תזכיר לו את זה, אני אף פעם לא אשכח את אותם הימים" ... וזהו, מאז ע"פ פסק של הרב של אמא, היא לא יכולה להתחתן כי היא "אישה עגונה", [כמו שלמדנו ביחד שבוע שעבר], בכל אופן הרב אמר שאפשר לומר לע"נ אבא משניות ולהתפלל לע"נ, וגם אם הוא חי בעז"ה זה יעלה

לו את הנשמה לעתיד לבוא, אבל לצערי על פי כל התחזיות של השוטרים אבא נפטר כנראה משהו באזור של "חולי ירח" הוא פשוט קיבל חולי וגרם לעצמו למות אני כבר לא יודע ולא רוצה לחשוב על דבר כזה או אחר כי זה פשוט מפחיד אותי וזהו, אני ואמא עלינו מצרפת לפני כשלוש שנים, ויש לי חברותא נהדרת שמדברת איתי על כל מיני נושאים גם אישיים מאוד, וזה טוב כי לזה קיוויתי" ... סיים דן בחיך ומחה את הדמעות מעינו, מנדי בלע את הרוק ואמר לדן, "ואוו איזה סיפור מפחיד, מדהים, מדאיג, ועצוב, אני ממשה משתתף בצער שלך ורוצה כל כך להכיר אותך עוד ועוד אם יש לך משהו שתרצה לספר לי אל תפחד ותומר לי אני תמיד יהווה אוזן קשבת עבורך"! מנדי חיך לדן ודן חיך בחזרה ואמר, "האמת שיש לי משהו שאני ממש ממש רוצה לספר למישהו, אני יגיד לך אבל תזכור, יש עניין כזה של "הנסתרות לה' אלוקינו", רק ה' אתה ואני נדע את הסודות האלו אסור שזה יתגלה לאף אדם בעולם מבטיח"? דן חיך למנדי חיך צופן סוד, ומנדי חיך לו בחזרה, "לפי החיוכים שלנו יש פה "דג שמן" ... אני מבטיח אבל בלי נדר, סמוך על סמוך" ... דן לא אמר הרבה, השעון הורה על תחילת הסדר דן ומנדי בירכו אחרי הזימון ונכנסו ללמוד בסופו של אותו היום דן ישב לו כהרגלו לכתוב, והפעם הוא כתב הרבה מתמיד לפחות פי 2 ממה שכתב בחודש האחרון הוא גלל סיפור שלם, את כל מה שסיפר למנדי ואף הוסיף פרטים מאוד רגישים שאותם הוא לא רצה לספר בקול במיוחד לא ליד ישראל או שניאור הסקרנים שבחבורה ששתו בצמא את כל דבריו בחדר האוכל, זה היה ניכר להם על העיניים שהם שמעו סיפור מרגש, גם כי השולחן שלהם בדיוק מאחורי השולחן שלו, הוא כתב על התחושות והחששות וצירף לדפים מכתב שקיבל ממנהל בית החולים בו היו כל הדברים שפירט בסיכום ובצורה קצרה

אבל כנה מאוד, כתב וכתב עד שנגמר לו המקום בדף והוא החליט להמשיך למחרת,

נגמרו לו גם הכוחות בגוף הוא קרא קרי"ש ונרדם...

היום בשעת ארוחת הארבע מנזי ביקש ממני לספר לו קצת על אבא האמת שנה מאוד קשה לי, הנה שני כל כך כואב על כל התקופה שאני חי כילד יתום אמרות שאני יודע עליי ומקווה כך שהוא חי ואז ניפגש ונצבר על כל השנים האלו להבין התקווה שנה יקרה אבא לפני שאני אפרק, אני ידעתי מה היה אל עם אבא ומאז טבא, לא רציתי לספר את זה ידעתי המאצנים שהיו לנו החבר

האונס השני שאני לא ידעתי את זה כמו שמנהל בית החולים אמר לי בהיקור שארתי עם צ'וקי לקיחת "הביקת דם" הוא בא אלי ואמר לי "לתואלתך ולתואלת אבא, אל תספר את זה לאף אחד", אני צוכר שהוא צ'וקי לי את המכתב ואמר לי שלא הכוץ מובן החיים ואין מה לעשות אלו הם ואנחנו התובם... ואתה מנזי אני חוצה כל כך להודות לך על זה שאתה אתה אותי אציק כפרויקט אישי והחלטת פשוט להאציק אותי ואת כוחותיי אני מרגיש כל כך לא נעים לאמוץ ופרט כגון את זה שהתאנינות החיי האישיים זה אחז הבהרים שאני כל כך רציתי לספר, שנים שאני שותק ולא מספר כלום לא אחז אימי יודעת רק חלק, לי יש נחם נכבד מאוד התאומה שהיא האצם החיים שלי ואני כל כך שמח שעלת, אקצים ואומר לך שכל מה שאומר לך פה כפי שציברנו בארוחה הוא סובי לחלוטין ואין לך מספר לא אחז אחר עם לא להוריק, אני מצטאר אני יודע שאני מפיל אציק מלאכה קשה מאוד, ואני יודע שבז"כ מה שאוסרים אציק לספר לאחרים זה אומר שמזובר המשנה לא טוב, אבא סמוך אלי כגון מזובר המשנה האמת מסוכן לשנינו זה צ'וקי אצינו ולכן האצפתי פשוט כנתוב לך ולסמוך אציק שאחרי שתבין הכוץ פשוט ותקרא את הצל, אני נתבתי הכוץ על "נייר קופי", כך שהכוץ מצולם לי פאם נוספת המחברת האישית שלי חוצ' מהצל הנוסף שציברתי לך אותו כתב לי מנהל בית החולים א"ה זהו הצל האותנטי ואציל שתקרא אותו אחרי שתקרא אותו, אסיים שוב בהוצאה על הכוץ ואכשיו אספר לך מה האמת ארא עם, הכוץ התחיל הילד שמח מאוד למשפחה שמחה מאוד, כשהכוץ היה רק שמחה, לא היה חסר לנו כלום, ואבא אבא וקירב משכורת טובה מאוד, אנא הייתה בבית איתי כל היום ואמי צומדה אותי לקרוב א' ה' האברית, כל כך שמחתי

והלא ידעתי שביום אחד גם נאבור סארץ ישראל כמספרה אחידה... נאמר לי כאלה הבלג אני יחסיק
מאחר יותר אני גם קצת איו מצטאר שהארתי אותך בחתח: - - - - א.

COVID-19 THE EXPOSURE

פרק 5

"חיילים, אדולף אייכמן היה כאן ואמר שההוראה מהאובר פירר הייל היטלר היא לחסל את כל המחנה הזה לא לפני שמנגלה יבדוק את החולים ויספק מידע מה גרם למוות ומה סיבת ואופן ההתפרצות, בכדי שנהיה בטוחים שאנחנו לא הורגים והורסים לריק מחנה מהמצליחים שלנו יא"?" אמר המפקד בטון רציני ונאנח, הוא לא רצה שמחנה שלם שהיה תחת פיקודו יישרף על כל ציודו וחיילו, הוא קרה למנגלה שעסק אז בעוד מעשה רוע של ביצוע ניסויים בנשים הרות ובילדיהן שנולדו זה עתה או סתם התעללות בילדון כחוש שנקרה לדרכו, הוא פינה את כל עיסוקיו והקשיב לפקודות המפקד שאומנם לא היה מעליו בדרגה אבל הדברים עברו בקו ישיר מהיטלר ואת זה הוא לא רצה לפספס.. "כל שעליך לעשות הוא ללבוש ציוד ממוגן ולבצע בדיקות אקראיות לאנשים שנראים חולים ולבדוק מה מקורו, לנו אין עניין בחולה עצמו כי אם במחלה מהי ומה מקורה מובן?" מנגלה השיב בחיוב והלך לבצע את העבודה, לבינתיים במחנה אושוויץ עצמו, באחד מהצריפים ישבו אלחנן ויונתן כשהם רעבים ומוכים ודיברו זה עם זה, "יונתן שמעת? החיילים אמרו מקודם זה לזה ששורפים את המקום של "אכזריות הגזע" כל כך הרבה יהודים נמצאים שם ואולי גם אנחנו נגיע לשם ח"ו, הרי סבא הלך לשם והוא היה חולה מאוד ואמרו שזה מדבק ולפני כן הוא היה איתנו ואני כבר לא מרגיש טוב".. אמר אלחנן בחשש, "אל דאגה בעזרת השם יהיה לסבא ולכולנו ניסים כמו אברהם אבינו באור כשדים, והוא ילך באש ולא יכאב לו בכלל, אמר יונתן בן ה6 הוא לא הבין את מה שהרבה כמוהו כבר הבינו יש הסתר פנים וכבר לא קורים כל יום ניסים כמו לאברהם אבינו לפחות לא בצורה הגלויה, אלחנן שהיה כבר בן 12 הבין

היטב איפה הוא נמצא ושההבנה של יונתן לא תקלוט מה שקורה אז הוא החליט לספר לו מה שהיה חודש לפני כן כשיונתן היה במחנה אחר, "סבא הגיע אלי וסיפר לי שהוא לא מרגיש טוב בכלל, והוא אמר שהוא לא יודע כמה זמן נשאר לו לחיות ואז הוא הביא לי את זה", אמר אלחנן השתעל שלף את התפילין של יד של אבא, יונתן התלהב ובא לגעת בנרתיק העור הישן "גם אתה חולה, רגע, זה רק תפילין של יד", אמר יונתן בעצב, אלחנן ליטף את ראשו והשתעל שוב ואז אמר לו "תראה, אבא נתן לי את זה לפני שנפרדנו הוא אמר שהרי להניח אותן בפועל לא יהיה אפשרי משום שהוא לא בטוח שהם כשרות, אבל מה שבטוח שצריך לשמור עליהם כי הם כוחנו והם חיינו ובעזרת ה' יתברך כשכל זה יגמר נניח אותן ביחד עם אבא, אני חולה כנראה נדבקתי מסבא", יונתן התחיל לבכות, "אל תשקר לי אני יודע שהרגו את אבא, אני יודע זה בכלל לא" .. בדיוק כשבא יונתן להשלים את המשפט נכנס חיל S.S. ותפס את אלחנן ביד, "אנחנו לוקחים אותנו בסדר, הוא פשוט חולה יא" ? שאל החייל הגרמני בחיור מרושע, יונתן התמים שחשב שזה יעזור אמר לו בבכי, "לא, אל תיקח לי אותו אני צריך אותו, הוא כבר יבריא, החייל נכנס ובעט ביונתן בעיתה חזקה "לא באמת אכפת לי, תשמור על עצמך ועל הפה שלך, שלא יקרה לך מה שקורה לאחריך בגלל סבא שלך, מי יודע אולי גם אתה תצטרף לגופות של המשפחה שלך בחוץ" ... יונתן שתק ובכה בשקט, את התפילין של אבא הוא שמר קרוב ללב כך שהחייל לא ראה אותן, החייל חייך לעצמו ויצא, והוא המשיך להתפלל ולקרוא תהילים עד שנרדם בצער מבלי לדעת מה יקרה כשיקום, בהמשך היום הוחלט על ביצוע התוכנית ושריפת כל מחנה "טיהור הגזע" של אושוויץ, והוא עלה על כל תוכנו בעשן ובחלקיקי פחם שעפו באוויר ולא הותירו זכר לחורבן הגדול שהיה שם לפני, כשהוא קם, ועכשיו גם אחרי שהועלה באש, יונתן הצטמרר מהמחשבה

שמישהו ממשפחתו היה שם בעת שהמקום נשרף, הוא הבין שזה אומר שהוא לבד, בלי שום אף אחד בעולם, אימו נרצחה לעיניו לפני כשנה, סביו היה שם במחנה "טיהור הגזע" והסיכוי שהוא חי קלוש מאוד, אביו שהיה אדם נכה נלקח למחנות ההשמדה לפני כחודשיים, ואחיו שחלה, נלקח וקיצו לא ידוע, יונתן הקטן יושב מתפלל ובוכה "אנה ה' תשמור עלי בחיים, אלחנן סיפר לי שצריך להיות גיבור כמו אברהם אבינו שהוא היה לבד ואבא שלו היה גוי והוא היה עברי שכולם היו נגדו גם אני ילד קטן ואין לי אף אחד בעולם הזה לפחות לא לידי" ... בהמשך הערב נכנס לחדר ילד כבן גילו בשם אפרים זקס והם שוחחו ביניהם הילד סיפר שהוא היה במחנה אבל בחלק השני והוא הצליח לברוח ולהשתחל למחנה הזה, הוא סיפר על התחושות והצעקות שלפני ההוצאה להורג ההמונית שהיו שם ועל אישיות מרתקת שהייתה שם רוויות אמונה שהרימה את הרוחות של כולם, רב גדול, הוא קרה עם כולם שמע ישראל בשמחה, הוא היה קדוש וצדיק הוא סיפר שגם לו היו ילדים ואישה שמתו כאן בשואה האיומה "קראו לו הרב אייזיק ברייקמן ה' יקום דמו" ... אפרים מחה את הדמעות וראה את יונתן מוחה אף הוא את דמעותיו, "זה אבא שלי... הצדיק שלי ה' יקום דמו, הוא תמיד עודד אותי ואמר לי שעוד ניפגש בסוף כל זה ונהיה שוב למשפחה אחת, הוא אמר שהוא יתחתן מחדש ותהיה לי אמא ונהיה שמחים, ונעלה לארץ הקודש, ארץ ישראל, והיום, אני פה לבד, אפילו אח כבר אין לי" ... אמר יונתן כשהוא מתייפח בבכי, והפעם היה תורו של אפרים להיות מופתע, "תעזוב, לא שזה לא חשוב אבל אתה צריך לעמוד חזק, שים לב למשהו גדול! האם היית מאמין שקורים לנו כאלו ניסי ניסים בתוך השואה במחנה בצריף שלנו!? אני אומר לך, מעבר לכל ספק וחשש אכן ישנה השגחה וה' איתנו!, אני חציתי כל כך הרבה הזדמנויות שגרמו לי סיכונים רבים להיתפס על ידי הנאצים ימך שמם ובכל

זאת ניצלתי אינספור פעמים, ויש לי משהו בשבילך, זה מכתב ותפילין של ראש מאבך, יונתן המשיך לבכות והפעם גם משמחה, "אז, אלחנן לא צדק! כן יש ניסים גם כאן באושוויץ אני בטוח, ואני בטוח שסבא חי ועוד נפגוש את אבא ואמא"... אפרים שהיה גדול ממנו בהבנה וגם קצת בגיל ידע את האמת והסביר לו, "אני גם מקווה עבורך, אבל תזכור שלא הכול וורוד ובכל זאת יש הסתר פנים, אבא נכנס לתאי הגזים איפה שאנשים כבר לא יוצאים אני השתחלתי משם והוא הביא לי את התפילין והמכתב לפני שמת על

קידוש ה', אולי תקרא את המכתב וזה יעזור לך כך אני מקווה בשבילך, אני לא פתחתי אותו למרות הסקרנות שלי ויש לי כזאת והמון כתוב "אפרים ילד שעשויים" לא!?!... יונתן הסביר לאפרים וביקש ממנו לקרוא, "אני לא כזה מיומן בלקרוא, השואה התחילה בדיוק כשהתחלתי ללמוד את הא' ב' אצל הרב'ה שלי הרב זקס ומאז לא היה לנו זמן בכל הטירוף הזה ללמוד, אז אנא קרא אתה עבורי", אפרים היה בהלם גדול והפעם היה תורו לשפוף עוד סיפור ניסי לכל העלילה, "אתה מדבר על הרב יענקל'ה זקס?" יונתן שלא הבין את פשר השאלה ענה בתמימות של ילד, "כן, הרב'ה שלי הוא הרב יענקל'ה זקס, אבא שלי אמר שהוא צדיק נסתר הוא היה מלמד אותי בחינם למרות שלהורים שלי לא היה כסף לשלם הוא אמר שמישהו משלם לו"... אפרים מחה את דמעותיו שלו ואמר ליונתן, "הרב זקס אבי הוא! תראה איך הכול מתגלגל.. ועכשיו נקרא את המכתב שלך אולי, כלומר וודאי שהוא יעזור לנו"... אמר אפרים והתחיל לקרוא את המכתב של אביו של יונתן שהיה מלא באותיות מטושטשות ניכר היה שהוא רווי בדמעותיו של האב שנרצח על קידוש ה', והיה לנכס גדול עבור כלל יהודי הגטו...

בני האלמונים אלחנן ויונגן, אנ' מאוד מקווה ששלושכם בסדר, אנ' ככל הנראה בימים הקרובים
אעלה לטיימ'ם שם אפגיש את אמא צ"ל ואג' סבג'א ומ' יוצ'א אולי גם את סבא שלכם, אנ' מבקש מכם
ככל לטוב של בקשה אל גשכ'ו! צה לא הצטן לכבוד, צה הצטן להטיח לחיג' בעבודה יהודיג' כמו
אבוג'צ'ו במצרים ואבוג'צ'ו בכל טח' עם בני' ההיסטוריה שעיניו גם בכני' דברים קשים, אנ' פגשג'
פה את היצ' אפרים צקס בני' של טכני' כליצ' בבחוקל'ן, ושלחג' דכ'ו את הגפיל'ן של האט עכטי'ט
לכם ס'ט שלם, אנ' מבקש שגשמי'ו עליהם ובעצמ' הי' גר'וז אונג' אתה אלחנן, ואחיק' יונגן, אנ'
מבקש שלא גר'כו אחי' געגוע' העל' והעצ'ים לחטוב חיי'ו שהי' עצמנו, גר'כו שהי' היכה מקרים
שחטבו טעמי' עג'יזה של האומה היהודיג' וקטנו ונלחמנו וגם בסיכויים הכי קטנים, עמינו נכון גם
מעצ'ו אבל גמיז' הייג'ה גקומה כמו שהי' הבטח' לנו בגויג'נו הקדושה, אז אל גר'כ'ו את המכ'ג
הצה היצ' אליכם צה כבי חלק מנ'ס, את גשמי'ו אחי' הטואה כאלו טוענים שחיי'ו הי' לא טע'ז
על'נו ויכ'זו את צה מהטואה, צה יק גי'וז צה יק ניסיון להגחמ'ק מהחיים הגויע'ים שהם כל כן
קשים וכל כן יקרים, הם חטבו שהיחיד לא שג'לם, גם לי היו חברים כאלה כאן במחנה, טוענים
מחטבו כפייה חיי'ו אל גיפלו לטויג' האלה, אג'ם עוד גר'זאו וחצקים מאוד, מאח'ל לכם חיים טובים
וטגמי'כו לטיי' את העולם היהודיג' שלא גר'כה לעולם,
בבדי'ה לכל טוב: כוג'ה בזמ'עונ'ג, אבא האוהב, טיקווה עבורכם ומג'לל'ם לשלושכם,

א"ציק ביי"קין.

אפרים ראה את יונתן שהיה שרוי בתוך סבך של רגשות ולא ידע אם לבכות מעצב או
משמחה מסיפוק או מפחד, הוא נתן לו יד אוהבת ואמר לו "אני מבטיח לך, יום יבוא
ונודה לה' במסיבת הודיה שחילץ אותנו מכל הצרות ונשחק עם נכדינו "דור ישירים
מבורך"... וננקום בכל אלו שניסו לכלות אותנו על ידי זה שנוכיח בעוד חמישים ושישים
שנה שאנחנו קיימים למרות הניסיונות העזים למחוק אותנו, ולעומתם שהתאדו כעשן
יעוף, וש"נצח ישראל לא ישקר"..." אפרים הסתובב לראות מדוע הוא לא שומע את
יונתן וגילה שהוא נרדם בכל זאת, עבר עליו יום לא קל עבור ילד בן 6, אפרים קרא גם

הוא קרי"ש והלך לישון, מצפה וחולם על ימים טובים ויפים יותר, או לפחות קודרים פחות...

1.4.2020

ישראל מירושלים:

"כל ערוצי התקשורת מוכנים לשדר את ההצהרות לציבור בעוד 5,4,3,2,1 אנחנו בשידור עכשיו" ! אמר אחד מהטכנאים לצוות הממשלתי רה"מ בנימין נתניהו סידר את מלבושיו והחל לדבר בטון הסמכותי והמרגיע ביותר שיכל להפיק לאזרחים שתויי פאניקה ורוויי בהלה, "אזרחי ישראל, בנקודת הזמן אליה נכנסו עכשיו יש פוטנציאל הדבקה המונית שיכול לקרות רק בגלל חוסר אחריות ואי שמירה על ההנחיות ולכן הוחלט להדק את הסגר בערב החג "סגר ליל הסדר", אני לא מוצא ברירה אחרת, יש המון לחץ ציבורי לא לסגור ולא לחנוק את המשק, אבל לא נותרה ברירה התחזיות מאוד מדאיגות והפחד ממה שיקרה ביום שאחרי מפחיד את כולנו, אני מבקש בראש ובראשונה לשמור על כלל ההנחיות של משרד הבריאות הם מצילות חיים, בנוסף ישנה תוכנית "רשת סיוע למשק" אותה יציג שר האוצר, אנחנו ניתן מענה לכל עסק או עצמאי שנפגע הודות למשבר הנוכחי, ושוב נדגיש מסיכה מצילה חיים במחקרים שנעשו הוכח מדעית כי היא מונעת ב-95% את ההדבקה כששני האנשים, קרי החולה והאדם הנוסף ששהה עימו במגע או קירבה היו עטויי מסיכות, אנחנו מאוד מקווים שיתקיים לנו "שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם" תודה רבה לכם..."

בניקה 6

"בוקר טוב אדון ג'או, תאמין לי אני כל כך מקנא בך איך הספקת כבר להתמקם ולעמוד בראש אחד המקומות החסויים ביותר בממשלה, לא כל סיני-אמריקאי שמגיע לפה מצליח כמוך, אתה פשוט נכס עצום לכולנו כולם מדברים על ההישגים המופלאים שלך כד"ר, כפרופסור, וכאדם טוב לב"... שי ג'או התרגש ממקלחת המחמאות ששטפה אותו בשעת בוקר שכזו ונענה לה בנימוס מלא בסיפוק "תודה תודה אני שמח שזה מה שחושבים עלי והלוואי שיישאר כך, אני מאוד אוהב את העם הסיני של וואהן יש בהם משהו מיוחד שאין במקומות אחרים ותאמין לי הייתי בכמה מקומות בחיי הלא ארוכים"... אמר שי והמשיך בדרכו לעבר המעבדה בה עבד כפרופסור, הוא נכנס לשער הראשי לאחר שהכניס את טביעת האצבע שלו, בכניסה עמד שומר שביקש לראות את תעודת הזהות שי נתן לו אותה בחיור ואיחל "בוקר טוב"! השומר לא הניד עפעף למול האיחול הלבבי והחזיר לו בטון קריר "בוקר טוב מר שי ג'או ובהצלחה".. שי נכנס למעבדה הפרטית שלו נטרל את האזעקה והתחיל לעבוד הוא ערבב תמיסות בצבעים שונים הרתיח קירר, שוב ערבב ושוב שפך מבחנה מהמקרר לתוך התבשיל שנוצר שם, הוא היה בלהט של עבודה עד שלא שם לב שהזמן חולף אחרי 6 שעות שהוא במעבדה נשמעו דפיקות על הדלת, שי פתח, בפתח עמד זאנג טאי מנכ"ל המעבדה הראשית לחיידקים ונגיפים הוא איחל צוהריים טובים בנימוס והתחיל לדבר בטון סמכותי אבל מאוד שמח ומסופק ובעיקר גאה בתוצאות שהוא רואה.. "שי אתה נכס יקר עבורי ועבור כל העם הסיני אני רואה אותך סיני-אמריקאי שלא הבין כל כך בייצור חומרים ובעבודה במעבדות והיום, אנחנו לפני השקת החומר המיוחד BMT-2 והייתי שמח

שתסביר לי שי כמובן אני אשמח להקליט את זה כדי להגדיר את זה באופן מדויק ממדען בקיא שכמוך, וכולי מלא תקווה שתפרוץ עם החומר הזה כמו שפרץ בעבר ידיד החברה שנעלם לפתע ואין זכר לחומר שהוא ייצר הוא תמיד ייצר את זה בכמויות קטנות, ועכשיו אתה זכית ליצור חומר דומה אפי' מאוד קראנו לו BMT-2 בדומה לחומר שהיה בעבר, אז אני מפעיל את ההקלטה עכשיו בהצלחה", שי התחיל להרצות לתוך הרשמקול את ההסבר המדויק על התרכובת הכימית של החומר שפיתח, "אז ככה ההרכב הזה, BMT2 בפירושו המילולי הוא: B-ביג, [גדול] M-מיקרו, [קטן] T-טכניקה, [שיטה], 2- משום שישנו מדען צרפתי שפיתח תמיסה דומה בהחלט אך היא נעלמה ביחד אתנו ולא ניתן להשתמש בה ובתועלת שבהמצאה היש לציין גאונית הזו, ועכשיו נסביר על ההרכב הגנטי וההסבר על החומר עצמו: התמיסה ההיפו אלרגנית שנמצאת במבחנה שבידי בעצם מסוגלת ליצור מוטציות שונות לחיידק או בקטריאל אחד, בצורה סטרילית לחלוטין, ובכפוף לכמות החומר הפעיל בתמיסה פעילה, כששמים את התמיסה בתוך מוטנט כלשהוא ניקח לדוג' את נגיף השפעת או הסלמונלה אז אם נשים כמות של פרומיל אחד לכל גרם של חומר פעיל מה שיקרה זה שהחומר פשוט יהיה זעיר יותר וגם התופעה שלו תהיה זעירה יותר לעומת זאת, אם נשפוך כמות של אחוז אחד זה יכול ליצור מצב של התרחבות תאי הביוטיקה ונתינת כוחות להתפשטות החומר/ החיידק הנגיף.. זה אולי נשמע רע, אבל בשימוש נכון אפשר ליצור מצב של הפצת חיידקים טובים כמו פרוביוטיקה והגדלתם לעומת הקטנת גורמים שמזיקים לגוף, וכן יעיל מאוד למעבדות כמו שלנו בהם רצוי לגרום לחיידקים המשומרים בהם ב"אש נמוכה" ולכן החומר שבידינו הוא פריצת דרך גדולה לעתיד, ואני חושב שכדאי שזה יהיה מעוגן בחוק כי חשוב לכל מעבדה לכבד את עצמה בכך שהיא שומרת

על הנתינים של אותה עיר בה שוכנת המעבדה ודואגת שלא תתפרץ איזה מחלה בבוא הימים הדברים האלה מפריעים את מנוחתם של אזרחים תמימים שרק רוצים לחיות חיים שלווים אבל מה ניתן לעשות שבמרחק לא רב מהם עומדים כל הנגיפים והחיידיקים המפחידים ביניהם גם כאלה שלא ניתנים לעצירה, ואין עבורם חיסון"... זאנג טאי היה מהופנט מהנאום וההסבר המדויק לשמחתו לא היה גבול, "ואוו אתה פשוט אגדה אני אומר לך הכרתי את המדען הצרפתי-ישראלי הזה הוא תמיד דיבר על "סודה ושמיא" שיש לו מאלוקים ולכן הוא מצליח ואני אומר לך אתה ממרצה ממש כמוהו זה פשוט מטורף, תראה אני מאמין באלוקים ובנשמות כנוצרי טוב אני אומר לך אולי הוא בנשמה שלך או משהו כזה, טוב, אתה נראה רעב בוא נצא לאכול במסעדה, אני ישלם", שי שמח מאוד על המעמד שהוא קיבל מהנהלת המעבדה זה יכל לקדם אותו מאוד בחיים הוא הסכים בחפץ לב והגיע עם מנהלו למסעדת "טאו צ'או" הם התיישבו בשולחן צדדי מאוד וזאנג לחש לו "אני הולך לחשוף בפניך כמה דברים קצת חשוכים בחיים שלי, זה יהיה סודי בנינו, אתה לא חייב לשתף פעולה אבל אתה כן חייב לשמור על הכול בסודיות מוחלטת זה יכול לעלות לך בחיים ואני לא מגזים בחרתי דווקא כאן משום שכאן אני יכול להיות בטוח שאין לנו האזנה, אני הולך לספר לך עכשיו על התוכנית אם לא הפרויקט הכי חשוב שעומד עכשיו על הפרק ועליך להקשיב טוב ואז להחליט איפה מתקדמים עם זה..."

01/3/2019

ישראל-תל-אביב

שעת צוהריים מאוחרת במשרדי השב"כ שר הביטחון נפתלי בנט, ראש השב"כ נדב ארגמן, וראש המוסד יוסי כהן מכנסים את כל הכוחות בחדר אחד משום שיש להם הודעה חשובה וקריטית ביותר שיש להודיע, נדב ארגמן ראש השב"כ פתח את השיחה ואמר, "שלום וערב טוב לכם, מידע מודיעיני שהגיע זה עתה מבשר על תוכנית שטנית של קבוצת "הבונים החופשיים" מה שאנחנו יודעים עליהם וכמה שניתן להיערך יציג אופיר נחמיאס המפקד והמפעיל שלכם, אופיר נעמד לדבר ברצינות רבה ובפנים חמורות סבר כשהוא סוחב אתו תיקיה עמוסה לעייפה במסמכים אותם הוא רוצה להציג לכלל המשתתפים ובהם ראיות ודגשים על כל מה שהוא יאמר, "שלום ובוקר טוב, כידוע לכם קבוצת "הבונים החופשיים" אינם בהכרח קבוצת טרור כמו שאנחנו מכירים את "דעאש" ודומיהם, אבל תפנית חמורה נראתה ובתקופה האחרונה מתקיימים שם המון מהלכים וכן החלפות בניהול הארגון שהיה עד היום בשליטתם של מיליונרים גדולים והקטן שבהם ביל גייטס הבעלים של חברת "מייקרוסופט" העולמית, התוכנית המקורית היא להכניס שבבי G5 לכל אדם דרך משקה, אוכל או חיסון מסוים, אין לי עדיין פרטים לגבי העניין הזה, כפי ששמעתם רבות בחדשות כאלה שטענו שרה"מ מעוניין להצטרף לתוכנית ופלט בגאווה בפגישה כלשהיא שהוא מעוניין להתקין לכל ילד שבב שיציל אותו מתאונות ומהאבדות במרחב הגדול של העולם וכך ימנע תאונות וכו' הרי שהדברים נאמרו בתום לב ובאמת מתוך כוונה לעזור ולא מרצון להוציא לפועל תוכנית שאי מי החליט להוציא לפועל מבלי לשאול אף אחד על הכדור אם היא מוסרית וכדאית דיה לביצוע, אין לנו הרבה פרטים למה ועל מה ואיך כל זה יקרה אבל תשימו עין טוב מאוד כי השמועות מספרות על תקרית שהייתה בין איראן לאמריקה וה-CIA משהו שגרם לריב חזק בין 2 המדינות והיה קשור איך שהוא לסין לצערי, המידע הוא

מאוד עדין ומאוד מטושטש אני יציג לכם עכשיו מסמכים בהם אני יוכיח את דברי ואף יחשוף בפניכם פרטים נוספים על תוכנית כזו או אחרת שימו לב הכול עוד בוסרי ולא יהיה ניתן להוציא מהפגישה הזו כלום אלא את העיקר שצריכים להגביר את הכוננות מפני כל סערה עולמית שתפרוץ וזה יכול להיות משהו גדול מאוד ומסוכן בהחלט, אני מבקש מאריק ויוגב להתלוות אלי יש לי משימה עבורכם, ושוב אני מדגיש על כולם להיות בכוננות שיא ולעקוב אחרי כל משהו חשוב וכאן אני קורה גם לראש המוסד להכין את הכוחות במצב כוננות, ואני מקווה עבור כולנו שלא נקלע למצבים לא נעימים, ועכשיו אציג את הנתונים שיש בידי... ממפגש שנערך לפני 5 שנים במפקדה בניו זילנד איש שצוטט שמע את התוכנית השטנית על החדרת חומרים מסוים לתאים אנושיים והשתלטות עליהם בצורה כלשהיא, אסור לשכוח את העובדה שמאגן הפגישה הוא סגנו של אובמה ומתנגדו של טרמפ כיום ג'ו ביידן, אחד ממשפטי השיחה חשף בפנינו ים של שחיתויות שהולכות לקרות בשנים הקרובות הודות לסיועו של ג'ו ביידן שהיה חלק בלתי נפרד בעסק הזה ביניהם ארקדי בולטון, כן כן, אחד ממנהלי המשניים של חברת "מייקרוסופט", מופתעים?! וזה לא הכול ישנם שטוענים שיש כבר כמה מושתלי שבבים הפועלים בארגון עצמו בצורה שכפויה עליהם, אתם קולטים, בן אדם חי נושם, הולך והוא נכפה"? שר הביטחון השיב לשאלה הרטורית תשובה מחוכמת, "תתפלא, יש המון אנשים שחיים בצורה כזו, הם לא בחרו מה ללבוש ואיך להתנהג הכול אצלם זה לפי התקשורת ולפי מה שאומרים הסלבריטאים, בניגוד להשקפה של אישיות רבנית חרדית שתקבע את הקיום האדומים מה אסור ומה מותר, זה כמובן בדרך אגב... סליחה נדב, אתה יכול להמשיך", הפגישה המשיכה, וכעבור כשעה הסתיימה עם המון חששות לגבי מה שיקרה בעתיד והמון תובנות ליישום ולהכנה לקראת הבאות...

"יונתן, זהו אנחנו כמעט מסיימים אתה שומע את האזעקות והפיצוצים זה הצבא של אמריקה ועוד כמה מדינות שמעתי את החיילים הגרמנים הם מאוד לחוצים אני מאמין שעוד חודש חודשיים זה יגמר... תחזיק חזק, אל תשבר", אמר אפרים ומישש את ראשו של יונתן, "אני רואה שיש לך שוב חום וגבוהה מאוד אני לא מבין איך אתה חי עם זה כבר כמעט שלוש שנים אתה קודח מחום ובכ"ז עובד הכול זה נס אחד גדול זה שאנחנו חיים בכלל, כל האנשים שהיו במחנה שלנו כבר לא בין החיים ואנחנו כאן מהאחרונים, נמשיך להתפלל", לפתע הדלת נפתחה בחוזקה בפתח עמד חייל S.S. נאצי והחל לצרוח, "ילדים מלוכלכים קדימה צאו, יש לכם טיול ארוך לפניכם", אפרים קם וראה את יונתן שוכב באפיסת כוחות הוא ידע שזה יכול להיגמר בכדור בראש הוא הכיר את התאוריה של "צעדות המוות" הוא חשש מאוד שיונתן לא יעמוד בזה, אבל לא היו הרבה ברירות, הוא למד כילד שאפשר לעשות הרבה דברים שהוא כילד קטן בפולין לא היה מדמיין לעשות, והוא הבין שהפעם הוא חייב להצליח הוא כמעט בסוף, והוא מאוד מקווה שהוא יצליח לקיים את הבטחתו לר' איזיק ברייקמן אביו של יונתן ושל אלחנן שכנראה כבר לא בחיים... הוא משך את יונתן בחוזקה מהמיטה ולחש לו, "אין כאן רחמים הם יהרגו אותך בוא איתי, אנחנו בסוף תחזיק מעמד ויש לי עבורנו תוכנית" יונתן ענה לו בקול חלוש וצרוד "לך, תתפלל ותלמד לעילוי נשמתי אני לא יכול ללכת עוד", אפרים לא ויתר, "לא, בשום פנים ואוו".. את דבריו של אפרים קטע החייל הגרמני שהיה אכזרי וחסר רחמים ואמפתיות לבני אדם, "אין זמן או ששניכם באים עכשיו או

ששתי כדורים מהאקדח שלי באים אליכם עכשיו, מה בוחרים?" יונתן הבין את המצב וקם, והחל לדדות אחרי אפרים ששימש לו כמשענת וכך הם החלו וידעו שיש להם עוד ימים ולילות ארוכים ללכת, כעבור מספר שעות של הליכה לחש יונתן לאפרים, "אפרים אני מתעלף אני לא מסוגל יש לי חום כנראה אני לא יצליח לחיות עוד", "לא, ח"ו יונתן אתה תחזיק ותשרוד התפילין של אביך אצלי, ויש לי תוכנית איך לברוח חכה ותראה המאמצים ישתלמו הרע יהפוך לטוב מאוד רק תחזיק חזק" ... הם המשיכו ללכת כשיונתן הולך ונחלש הולך ונחלש, כשהוא כבר לא יכל ללכת בכוחות עצמו סחב אותו אפרים על ידיו, בקור העז לא הוגשה להם ארוחה חמה ואפילו לא מים חמים להפשיר את הקיפאון ששרר בגופם... אפרים לא רצה להגיד מה שהוא חשב, אבל בלב הוא ידע שאם הוא לא יעשה משהו ודחוף כדי לחמם את יונתן ולתת לו משהו לאכול, הוא יצטרך לסחוב אתו גופה...

פנתק 7

24.10.2020

ישראל/נוס ציונות

"ככל הנראה, יפסיקו את הניסוי ליצירת חיסון במכון וייצמן, עכשיו הכול תלוי בכם, אני מבקש שמי שיוכל לישון פחות ולעבוד יותר יעשה זאת, אנחנו השליחים של כל העולם וכולם נושאים אלינו עיניים, אסור לנו לאכזב אותם אה", אמר פרופסור עידו שולמן שהיה הממונה על ייצור החיסון לנגיף הקורונה, "כבוד הפרופסור יש לי רעיון, אתה זוכר את פרופסור שין ג'או זה שייצר את תמיסת ה-BMT-2 מהמעבדה בסין הוא עובד באופן פרטי ובמחרים סבירים הוא יכול לעזור אבל יש בעיה, מכיוון והמשטר הקומוניסטי בסין מחייב כל אזרח בעל תעודת פרופסור לעבוד עבורו נצטרך להיעזר בשב"כ או המוסד "לשלוף" אותו משום אם הוא יאשר זאת, בואו נקווה שהם יסכימו ושהוא יסכים בכל אופן אצור אתו קשר כבר עכשיו"... אמר ד"ר ברנהיים שהיה אחד מהמדענים הבכירים שמונו במסגרת המרוץ למציאת החיסון לנגיף הקורונה, הרים את השפופרת וחייג מספר חו"ל צליל מתכתי נשמע מעבר לקו וכעבור 4 צפופים נשמע קול מעבר לקו "הלו", הפרופסור לקח לידו את השפופרת ואמר "מדברים פרופסור שולמן וד"ר ברנהיים מישראל, יו ספיק אינגליש"? מעבר לקו נשמע גיחוך שכעבור רגע נרגע ובמקומו נשמעו מילים בעברית שנאמרו במבטא צרפתי כבד, "לא צריך, אני יודע

לדבר גם עברית, במה העניין?" הפרופסור והדוקטור היו תמהים מאוד על קנקנם של דברים ושאלו, "אם יורשה לנו לעצור ולשאול מניין לכבודו העברית הרהוטה, וגדולה מזו מניין לך המבטא הצרפתי הכבד"? הפרופסור הסיני-צרפתי-אמריקאי כחכך בגרונו ואמר, "אין לי מושג, פשוט נולדתי ככה, בקרבת חברי אני לא מדבר עברית אלא רק סינית ולכן לא ניתן להבחין בזה אך גם אני מתפלא מאוד על עצמי, ועכשיו לעניינינו מדוע זכיתי לשיחה כה חשובה בימים טרופים אלו, לדעתי לא משעמם לכם המדענים בישראל גם לכם יש שאיפה למציאת חיסון לקוביד 19 לא!"?! הפעם ד"ר ברנהיים לקח את השפופרת מכיוון והפרופסור הרציני לא יכל לעמוד בפני הקול והמבטא המצחיקים כשהוא זוכר שעומד מולו סיני שמדבר סינית וכותב סינית, הוא לא היה מסוגל להתאפק ופרץ בצחוק... "כן, בזה העניין יש לנו צורך מאוד גדול בעזרתם של עוד שתי ידיים מבינות מאוד בתחום הרפואה והביוטריקה ומי כמוך יכול לעזור, אנחנו יודעים על העובדה שיש לך חובה מדינית אבל זה ממש דחוף, יש לנו את הכולים להעלים אותך משם לתקופה, תגיד שהיית חייב לטוס נמציא לך כבר איזה סיפור כיסוי על אמא חולה או משהו כזה, ואנחנו משלמים טוב, אתה הרי עם המון הכרת הטוב לעם היהודי שעזר לך כשנחתת בישראל ולא ידעת מימינך ושמאלך, זוכר? אמרת שבאת במטוס כי ידעת שאתה צריך להגיע לישראל לא ידעת למה, והרבנים של בתי חב"ד כאן עזרו לך ושימשו לך כבית חם עד שהתאפסת על עצמך"... הפרופסור הסיני-צרפתי-אמריקאי... נשמע מהמהם וחוכך בדעתו מה לענות, בישראל, המתינו בדריכות לתשובה כעבור 2 דקות של שקט הוא אמר, "בסדר, מסכים, אבל רק לחודש אחד, ניפגש במלון "קינג גולדן" קומה 21 חדר 12 שידפקו אני מתגורר שם על חשבון הרשויות, אין לי דירה או משפחה כך שמן הסתם זה יהיה לכם קל, שלום", בישראל, נדהמו מאוד מהתשובה היחסית

מהירה והחלו ליצור קשר עם גורמי המפתח בישראל ע"מ לבצע את הייבוא מסין, "יהיה לנו פרופסור מידי ין צ'יינה" ... אמר דוקטור ברנהיים, אבל פניו של פרופסור שולמן התרצנו מאוד והוא שקע לעצמו מחשבות, "משהו מאוד מוזר לי עם פרופסור שין ג'או הזה, אתה לא מזהה את הקול בו הוא דיבר, גם ידע עברית, גם מבטא צרפתי כבד, באותו סלנג דיבור, הוא מזכיר לי מישהו מאוד מוכר וחבר מאוד טוב שלי מהעבר, אבל החבר ניתק קשר ונעלם, גם כשניסיתי לבקש אותו מהמשפחה הוא פשוט לא היה שם והמשפחה סיפרה שהוא עבר תאונה ודעתו השתבשה וביום אחד הוא פשוט לקח את מטלטליו ופשוט נעלם" ... דוקטור ברנהיים הסתכל עליו בעיני עגל ואמר "מה אתה משוגע, אתה יותר מדי מאמין בתחיית המתים אה, אתה ממש גובל בפרנואידיות, אל תספר לאף אחד מה שאתה חושב, מסכים איתך שזה מוזר שהוא מדבר במבטא צרפתי אבל מה קשר? תרד מהרעיון כדי שלא יצחקו עליך אתה ממש מגזים" ! הפרופסור הבין מול מה הוא עומד וענה לו "כנראה שאתה צודק, ארד מהרעיון המשוגע הזה" ... העניין נחתם, כביכול אבל הפרופסור החליט שהוא מספיק מבוגר כדי להחליט לבד ולא להתייחס לרופא הצעיר שחוטף התקפות זעם לעצמו.. הוא סיים את יום העבודה שלו, והגיע לביתו ששכן במרחק כמאה מטר מאזור המעבדה, "איישתי היקרה, אני נמצא למעלה בעליית הגג בחדר העבודה שלי, אם את יכולה בבקש להגיש לי כוס תה חם עם 2 סוכר" אמר פרופסור שולמן לאשתו שחיכתה לו במטבח, הוא עלה לחדרו בעליית הגג והקיש את סיסמתו על המחשב שלו, הוא פתח את תיבת המייל וכתב הודעה לכתובת מייל מוצפנת של חברו מהשב"כ, "שלום וברכה ס' יש לי מידע מאוד מחשיד לגבי הפרופסור שי ג'או אותו צוות המעבדה [כאן בנס ציונה] מביאים אלינו כסיוע, הקול שלו וסלנג הדיבור שלו מאוד מזכיר לי חבר מהעבר והייתי שמח שליתר ביטחון תיקח

ממנו את ה-DNA ועוד בדיקות, אני לא צוחק ולא מדמיין אני בעל ניסיון רב שנים ואני אומר לך חקור בנושא זה! קח לך כפרויקט את תיק "לומייר 1984" הפרופסור שנפגע בתאונה, נעדר, ונעלם... משהו בתמונות מזכיר מאוד את תווי הפנים תברר ותחזיר לי תשובות, ואשמח לקבל אישור שקיבלת על המייל"... הוא שלח את ההודעה, והמתין לאישור\מייל חוזר, הוא המתין על המחשב, בו בעת שאשתו נכנסה עם כוס תה מהביל הוא הודה לה ואמר לה שיגיע בעוד מספר דקות כשיסיים להתכתב עם רופא בחו"ל על המשך התקדמות הניסוי... אשתו יצאה, ובדיוק אז נשמע צליל המורה על הודעה חדשה הוא פתח את ההודעה וקרא, "כאן ס. קראתי את הודעתך, מדובר בהאשמות מאוד חמורות, וברעיונות מאוד הזויים אבל גם הגיוניים, לקחתי הכול לתשומת ליבי ואני יעביר את זה למעלה מקווה שאקבל אישור ואתחיל לחפור, דבר נוסף וקריטי החל מהיום אני עובד במייל בקוד סגור ALFA63872 בלבד! לא יהיה ניתן לשלוח לי הודעות מייל ללא הסיסמה הזו, [בגלל דליפה שהייתה מהמייל לאחרונה, למרות שהוא מוגן ומוצפן...]. בתקווה לבשורות טובות, ס.נ." הפרופסור קרא את המייל ונרגע, עכשיו זה היה עניין של כמה ימים עד שהוא יקבל תשובות, משהו היה מאוד מוזר לו עם המדען האמריקאי-צרפתי-סיני [!?!] הזה... הפרופסור סגר את המחשב בסיפוק ולגם כמה לגימות בודדות מכוס התה שהספיקה להתקרר, הוא סגר את האור בחדר וירד לקומה הראשונה בביתו בכדי לאכול את ארוחת הערב, ולנוח מיום נוסף קשה ומייגע של המסע למציאת חיסונים לקורונה. אבל לא כן בביתו של ד"ר ברנהיים, משום שהדוקטור לא הגיע היום לביתו, הוא אכן נסע לעיר תל אביב בה התגורר אבל במקום ללכת לביתו הוא נסע לשדרה שחיברה עם אחת השכונות הערביות עלה בבניין מיושן אם לא לומר מט לנפול מהסוג שלא תרצו לגור שם גם בחינם.. הוא עלה לקומה

השלישית [הקומה העליונה ביותר של הבניין] דפק על דלת הדירה בקצב קונקרטי מדוד ומסוים, לשומע מרחוק היה זה נשמע קוד מוגדר אחרי רצף של 30 דפיקות הוא ניסה לפתוח את הידית פעם אחת, הדלת הייתה נעולה, הוא ירד מהבניין ועמד ליד הטלפון הציבורי של בזק שהיה ממוקם בדיוק מתחת לבניין כנראה להעיד על הימים היפים שהיו פעם.. הוא ממתין בדריכות, אחרי דקה וחצי הטלפון צלצל, הוא הרים את השפופרת והקשיב, "למה באת אתה מסכן את כולם.. אני מקווה שיש סיבה מספק טובה אכן?!" הוא כחכך בגרונו וענה בטון מתנצח, "ועוד איך חשוב.. הפרופסור עידו שולמן שעובד איתי במעבדה בנס ציונה, הוא התחיל לרחרח על "לומייר" הוא עלה על משהו וליבי אומר לי שהוא לא ישקוט על השמרים עד שהוא יעשה איזו בדיקה אני חושב שאתם צריכים לעשות עליו מעקב או משהו", הקול השני על הקו היה מופתע וענה בהצגת התפעלות "ואוו זה מידע חשוב מאוד, אז היה שווה שתגיע.. רגע, תגיד אתה מצליח לעשות את המשימה שאליה נשלחת למעבדה בנס ציונה?" הפעם ד"ר ברנהיים ענה בטון נפגע, "אתם לא מסתכלים על זה? אני שולח לכם כל יומיים למייל כמו שמוסכם, את ההתקדמות שלנו ומה אני מצליח לחבל/לעכב" .. אמר הפעם בגאווה, הקול השני התעניין "זה לא עובר אצלי, אני לא יכול לראות את זה זה עובר ישר לבוס, אפשר לקבל דוגמא?!" הד"ר התחיל לספר, "היום הפרופסור ביקש ממני לתת לו חומר בשם Q45 ובמקום זה נתתי לו את Q54 כמו שאמרתם לי, לעשות טעויות נסלחות ולא מסכנות חיים ובחכמה" .. הקול בקו השני צחק ואמר, "אתה טוב.. אמסור זאת לבוס, בהצלחה!" ד"ר ברנהיים הכניס את השפופרת למקומה נכנס למכוניתו ונסע מהמקום לביתו, "למה שוב איחרת? הילדים כל כך רוצים לראות אותך, ועכשיו הם שוב ישנים!" ! אשתו התאוננה לו/עליו, "תראי, היה לי יום קשה מאוד וארוך, אני לא משחק את

יודעת נכון, אז בבקשה עזבי אותי למנוחה מחר בבוקר תדברי, ותצעקי לי באוזן כל מה שאת רוצה בסדר"?.. אשתו הייתה נבוכה, והבינה, וכעבור דקה העניין [כמו כל יום] נשכח ממנה, הם אכלו ארוחת ערב, אך בליבה של אשתו הייתה עדיין טינה ומרירות על בעלה "הוא מתנהג מוזר לאחרונה.. כך היא אמרה לעצמה, הם סיימו לאכול ועלו לישון, ועכשיו גם הד"ר עלה לישון את שנתו, אם זה "שנת ישרים" ישרים... זה לא כל כך בטוח... שינה, הייתה כי הרי לא משנה מה אתה עושה בין טוב לבין רע "שינה זה שינה" וגם מי שעושה את המעשים הכי נפשעים בתבל יכול לישון לעצמו ברוגע ושלוה כמו תינוק, עד שהכול מתפוצץ בפרצוף, ואז זה כואב, ומאול...

פרקה 8

26.2.2020

איטליה/מרומסא-סחוט לצויט:

שעת ערב יבשה שגרתית וקרירה עברה ברומא שבאיטליה, טוניו ברינדו ישב בסלון ביתו הממוזג והתרפק לתוך ספת העור שלו, לגם לגימה נוספת מכוס התה שהיה על השולחן, משל היה זה עוד יום משעמם אצל מיליונר חסר מעש, אבל לא, הרגע בו זה הרגיש לו הכי נכון הוא קם, התנער מהאפרוריות הזו שתוקפת אותו ופתח את המחשב הנייד שלו והכניס את הקוד, לאחר מכן פתח את תיבת המייל בכתובת המוצפנת אותה מסר כשנה וחצי קודם לכן לרעהו איש העסקים מארק אלויס, הוא ידע שמארק מוכן וליבו קנוי כל כולו למשימה אותה הוא מטיל עליו, הוא ריחף בידו המיומנות על המקלדת בעודו מגרד את ראשו במחשבה על תיאורים קצרים בסולידיות מובהקת הוא מחשב את צעדיו וכבמשחק שחמט מזיז את ה"חייל" שלו לאן שיחפוץ.. "שלום וברכה מארק, בעניין המשימה להעברת הסחורה עליה סוכם לפני כשנה וחצי, עליך להגיע לרחוב

לוצ'י ואנטרו, במחוז לצ'יו, רומא-איטליה, עליך להגיע לבוש בבגדים מפוארים כיאה לפגישת עסקים שכזו, עליך להיות במקום בעוד 12 שעות כרטיס טיסה נרכש עבורך ותוכל להדפיסו בקישור לקמן, עליך לאשר את קבלת המייל וההגעה בתוך שעה מקבלתו עכשיו-20:15 בערב לפי שעון איטליה, בתודה צוות "הבורסא האיטלקית", כעבור כחצי שעה טוניו מקבל הודעת מייל חוזרת ובה אישור ההגעה של מארק, כל שנשאר לטוניו הוא להמתין לבואו של מארק אבל ראשו של טוניו שהיה שקוע בסערת רגשות והגיית תוכניות לא עמד בעומס ונרדם, כמה שעות לאחמ"כ בשעת לפנות בוקר הוא שומע צלצול בפעמון והפעיל את מצלמת האינטרקום שהיתה שתולה בפלאפון שלו בפתח ביתו הוא ראה את מארק לבוש בבגדי פאר והדר, טוניו פתח לו את הדלת וקיבלו באיחולי כמעט בוקר טוב וברוך הבא, "ברוך הבא מארק כל כך כיף לי לעשות איתך עסקים כי אני יודע שאתה עומד בדיבורך אני יכניס אותך עכשיו לחדר ונעשה ביחד עסקים.. מארק חייך ולא אמר דבר, הוא לא היה בטוח בטיב הדברים שהוא עושה במיוחד לאור העובדה שבשנה האחרונה הוא הספיק לשמוע ולא מאדם אחד שטוניו הוא טיפוס מפוקפק, הוא המשיך לחייך בנימוס ולהנהן בראשו באימפרסונאליות הוא נכנס עם טוניו לחדר שהיה נראה כמו ממ"ד הוא סגר בעדו את הדלת והוציא אקדח, כיוון אותו לראשו של מארק, ואמר באיום, "תגיד לי עכשיו עם מי אתה עובד CIA או FBI?! מארק נדהם, הוא הרגיש בבירור את "אשר יגורתי בא לי" הוא החל להזיע ופחד תקף אותו הוא הבין שהוא הסתבך בצרה צרורה ואין מי שיציל אותו כעת, הוא החל לגמגם וניסה לדבר אך טוניו עצר בעדו הוא כיוון לכיוונו את האקדח וירה כדור נפלט ונורה לרקתו של מארק שמיד נרדם, "החומר הזה באמת טוב, יש לי לסדר את הסידורים האחרונים ואז נעיר אותו".. טוניו הסתכל בסיפוק על מארק ששכב רדום

בריצפת החדר וסגר אותה הלך לסלון והתיישב על הספה, הוא בהה באויר בצורה מוזרה ורק כעבור 15 דקות קם והלך לחדר בו שהה מארק הוא עורר אותו, מארק החל לצעוק מפחד "לא, אני לא עובד עבור אף אחד אני הגעתי לעשות איתך עסק שדיברנו לפני שנה וחצי שום פעולה ושום משטרה או מוסד" !! טוניו חיך בסיפוק, "אם כך, אפשר לעשות עסקים".. הוא הוציא את מארק מהחדר שבו שהו לסלון הממוזג שם המתינו להם כוסות קפה מהבילים ועוגה אותם הכין טוניו קודם לכן הוא אמר למארק [שלא הבין מה קורה ובכדי להרגיע אותו], "אחרי שתירגע נכנס שוב לחדר ההוא והפעם לצורכי העסקים, אני מצטער שזה עבר ככה היתי חייב לדעת שאתה איתי ורק איתי", כעבור 10 דקות של שתיקה ומחשבות ביניהם הם קמים באות מוסכם לחדר ההוא, וטוניו החל לדבר, "בחדר זה אין אפשרות להאזנה ויש בו מכשירים משבשי קליטה ושידור כלשהם, העבודה שלך היא כך, עליך להגיע היום בצהוריים בשעה 16:00 למסעדת "בורונצ'ילו קלאסה" כאן באחד מפרברי רומא, עליך להיכנס לשם ולהציג את עצמך כאיש עסקים שמקדם שלום ומעוניין לשרת את השליחים שיגיעו היום ולשמש עבורם כמלצר הם יתנו לך סינר של מלצר וטיקט עליו יתנוסס שם אחר דיברתי עם מר קרודי המנהל של המסעדה תגיד לו שטוניו שלח אותך, מכאן והלאה תקבל הוראות באוזניה הזאת", אמר טוניו והגיש למארק אוזניה קטנה, הוא בירכו להצלחה ומארק יצא מביתו של טוניו והחל צועד לכיוון תחנת הרכבת שתיקח אותו לתחילת המחוז הרומאי העתיק שם היתה ממוקמת מסעדת "בורונצ'ילו קלאסה" אליה הוא צריך להגיע, כעבור כשעה של נסיעה הוא עמד בפתח המסעדה ניער את בגדיו מהנסיעה וכיחך בגרונו ואמר, "שלום מיהו בעל המסעדה כאן?" אחד המלצרים ששמע שמחפשים את בעל המסעדה רץ למשרדו של המנהל וסיפר לו כי איש עסקים מכובד מאוד מחפש

אותו, כעבור דקה מנהל המסעדה יוצא והתעניין לפשר העניין לשמו הוא צריך אותו, "שלום וברכה, נעים מאוד אני מארק אלויס טוניו שלח אותי לכאן על מנת לשרת את האורחים החשובים", ללא אומר ודברים סימן בעל המסעדה למלצר לתת למארק בגדי עובד ואסף את כל המלצרים והודיע "היום בעוד כשעתיים יגיעו לכאן אורחים חשובים מאוד יש לנקות את המסעדה ולסדר הכל, צריך לתת להם כבוד מלכים, מי שישיר אתם יהיה אך ורק איש העסקים המכובד הזה ברור"?! כולם ענו בהנהוני ראש והעניין החל להתגלגל.. שעה וחצי לאחר מכן הגיע רכב שרד ממנו ירדו מספר שומרים בכדי לסרוק את השטח ואחריהם מספר עסקנים איראנים, כעבור עוד 10 דקות נכנס רכב די פשוט ממנו יצאו 2 בכירים סינים ושומר הם נפגשו בפתח כולם עטויים במסיכות הגנה מפני הנגיף קורונה שהחל להשתולל בעולם, ומארק מלווה אותם ומציג להם את המקום ואת עצמו אבל בשם אחר כפי שהתבקש ממנו הוא לא היה צריך להמציא שם זה פשוט היה כתוב לו על הטיקט אותו ענד על הסינר המלצרי "ברוכים הבאים לרומא-איטליה נעים מאוד אני יהונס בריג' ואני ישרת אתכם היום במסעדה היוקרתית שלנו מסעדת "בורנצ'ילו קלאסה" תדעו לכם שמהאוכל פה יוצאות שמועות לכל העולם" .. אחד הסינים ענה לו בחצי חיוך "אני מקווה ששמועות טובות" ... מארק חייך והשיב "וודאי לטובה, ניכנס"?! שאל אותם, והפעם דווקא אחד האירנים בחר להגיב באותו מטבע הומריסטי ששוחחו הסינים, "אז למה הגענו לפה אדון יהונס אה, אם לא בכדי להיכנס לעשות עסקים בעיירה היפה הזאת ברומא אי איזה ארומה ברומא" ... מארק הציג להם את המסעדה והגיש להם את חוברת התפריט שכריכתה היתה עשויה מעור יוקרתי ומיוחד כיאה לעשירים ומכובדים שכמותם, הם עיינו בתפריט בעוד שאחד בשומרים האיראנים הניח בקבוק קולה על השולחן, ברגע שהבקבוק הונח נשמע אצלו צפצוף באוזניה

הזעירה שהיתה באוזנו הוא הלך למטבח ושם לחץ לאישור על האוזניה ואז שמע את קולו של טוניו "בבקבוק הקולה שהשומר הניח על השולחן יש פקק שונה?! שאל, ומארק ענה, "כן, הפקק בצבע ירוק", מארק הבין וענה, "יש שם, משהו מאוד מאוד חשוב.. על פי המידע שלי הבקבוק חצי פתוח כי מעבירים דרכו משהו מאוד חשוב עליך לגרום לו להישפך לפני שהאיראני ימזוג לעצמו כוס, אל תשכח שזה יראה בטעות, ואז לברוח באלגנטיות.. בהצלחה" ! מארק הלך בהליכה מהירה והגיש למכובדים את האוכל כשעינו צדה את הבקבוק המיועד הוא הניח את המגש, תוך כדי שראה שהאיראני מושיט את ידו למזוג לעצמו כוס שתיה הוא עצר במהירות את האיראני ואמר "רגע, כבודו אני ימזוג לך" .. האיראני ניסה להתנגד אבל מארק ב"אדיבותו" חטף את הבקבוק מידו של האיראני את הבקבוק והחל למזוג ואז כביכול מעד והחליק הבקבוק על כל תוכנו נשפך על הריצפה, המכובדים החלו לצרוח בהיסטריה, תוך כדי שהם מהדקים את המסיכות על פניהם ובוכים, בעל המסעדה רץ במהירות לכיוונם, בכדי לברר לפשר הצעקות אך אלו החלו לברוח החוצה נכנסו למכוניותיהם ונעלמו בתוך ההמון, מארק בעצמו היה מופתע, כשבעל המסעדה שאל מה קרה, מארק ענה בסתמיות ובתמיהה "כן אני בטעות שפכתי להם את הבקבוק קולה שהם הביאו איתם והם החלו לצרוח וברחו, אולי הם סתם גנבים.. אכלו וברחו בכל זאת האוכל כאן יוקרתי ואיכותי", בעל המסעדה הסמיק בגאווה על המחמאה ואמר, "לא נראה לי, הם היו נראים מאוד רציניים במה שהם עושים וחוף מזה לנוכלים אין שומרי ראש בדרך כלל", מארק סיכם לפני שיצא, "טוב, אני מקווה שהכל יסתדר ומצטער על מה שקרה כאן, בכל זאת גרמתי בטעותי למהומה במסעדה היוקרתית הזו", המנהל סיכם אף הוא, "זה בסדר אתה לא אשם, יש איסור להביא שתיה מחוץ למסעדה לפחות הסועדים קיבלו

שיעור לחיים אז יצא טוב.. ודש לטוניו", מארק עזב את המקום ואז לחץ על האוזניה, טוניו החל לדבר, " מעולה עשית עבודה מיוחדת במינה, זה היה נראה הכי תמים שיש ! הכסף בחשבון שמסרת לי, אתה יכול לבדוק ועתה, עליך לעזוב את איטליה כמה שיותר מהר לביתך שלום לך ותודה"... מארק שמח, אבל היה בהלם על מה ולמה הם ברחו "זה רק קולה".. על מה הם בוכים וצועקים, ולמה הם ברחו, ואיך זה קשור לטוניו !? ומה קשר סין ואיראן הרי הם מדינות עוינות !? כל השאלות היו בראשו למערבולת גדולה הוא הסתחרר מעט, והבין שלא כדאי לו להתערב לטוניו בדברים הוא החליט לברוח מטוניו ומאיטליה לא לפני שבדק שהכסף נכנס לחשבון \$250,000 נכנסו לו לחשבון הוא החליט להעלים, הוא לקח את כל החפצים /שלו ועלה לרכבת, ומשם לשדה התעופה ולדירתו השקטה בסאו פאולו, לעומת זאת טוניו מדווח למנהליו במייל, "הפעולה בוצעה בהצלחה, בברכה טוניו"...

21.4.1945

מסמך מס' 1945

אפרים ויונתן ממשיכים ללכת בקור ובקושי, מותשים, בעוד שיונתן ממשיך להיחלש אפרים היה חסר אונים כל תעצומות הנפש שהיו בו כמעט ונגמרו לו הוא מנסה לנחם ולשפר את מצבו הבריאותי של יונתן אך גם את מצבו הנפשי, "יונתן אני יספר לך על סבא שלי, סבא אפרים על שמו אני קרוי, הוא היה גיבור ! הוא גר ברוסיה וחי בתקופת הקומניזם הוא חי בסיביר לשם הוגלה על ידי השלטונות בגלל שהוא לימד ילדים תורה, הוא שמר מכל החפצים שלו רק על דבר אחד, התפילין שלו, הם היו קרוב לליבו, הוא לא עזב אותם מעולם, פעם אחת בשעת לפנות בוקר קפוא וחשוך במיוחד, הוא הלך

אל המחבוא בו הוא הניח את התפילין והם לא היו שם, הבין שכנראה מישהו מצא ולקח אותם הוא הצטער מאוד שדווקא בימיו האחרונים כזקן שהגיע לגבורות הוא לא יזכה להניח תפילין ואף ליום אחד, הוא צעד בחזרה אל הגטו ממנו הוא ברח בשעת בוקר זו, ואז הוא מקבל מכות מדמות עטויית סדין ונופל, תגיד לי יונתן הלא זה מקרה קלאסי של "יום רע" או "ביש מזל" לא תפילין, ולא חיים... אבל ה' מסובב הסיבות הוא לבדו יודע הכל, כי מי שהיכה אותו הבריח אותו אל מחוץ לגבול ונתן לו מתנה שהוא מצא בביתן של השומרים "תפילין"!! מה שהיה קורה אילו סבא שלי לא היה הולך להביא את התפילין זה שבבוקר היו תופסים אותו כי על התפילין היה כתוב את שמו, אתה רואה יונתן?! ה' שומר עלינו בכל מצב רק שלנו אסור ח"ו לנטוש את מצוותיו כמו שאביך ע"ה כתב לך במכתב שישנם שישוו לעצמם שה' ח"ו עזבנו ויעזבו הם התורה והמצוות הרי זה כסילים ואווילים הרי אם הם עברו את "השואה האיומה הזו" הלא זה יקרה נס? הלא זו השגחה? אתה מבין יונתן? ה' איתנו, ואנחנו תיכף מגיעים אל היעד הגרמנים כבר על סף כניעה", יונתן בקושי יכל לדבר ורק סינן בשקט, "אפרים אני מודה לך על הכל, אבל לך והצל את עצמך אני כבר לא יכול לצעוד אין בי כוחות, אני מאמין באמונה שלימה בהשם יתברך ואני מכוון למות על קידוש ה', רגלי כושלות ולא נותרו בי שום כוחות"... אפרים בעצמו היה חלש מאוד הוא הוציא כמה קליפות של תפוח אדמה שהיו בכיסו ונתן ליונתן מי יודע אולי אם הוא יאכל משהו יהיו לו עוד קצת כוחות, הוא החל לנחם את יונתן ולעודדו אבל השומר הגרמני שהיה אחראי שהם ימותו בצעדות האלו קטע את דיבוריו של אפרים, "אני רואה שהילד הקטן כבר גוסס חבל שהוא יהיה לנו למעמסה נכון? אז בואו ניפטר ממנו לטובת כולנו, בוא איתי ילד"... אמר ולקח בכוח את יונתן מידו של אפרים שהתנגד אך מה יועילו התנגדותיו של ילד

חלש שלא אכל כבר כמעט יומיים שום דבר, אפרים התחיל לבכות, "הבטחתי לאביו שאשמור עליו, הבטחתי, וכשלתי"... כעבור 2 דקות שהשומר ויונתן הלכו למקום צדדי נשמעו 3 יריות וצרחה תשושה, כל היהודים שהיו שם אמרו בשקט "השם יקום דמו"...

פתיק 9

20.10.2020

ישראל/הריון עסננה

יעקב פלבינסקי כתב עיתון "משפחה" יצא לסקר ולצלם כתבה באחד מהמעבדות המסונפות למיג"ל, מיג"ל הוא "מרכז ידע גליל עליון", בו עוסקים בין השאר בחקר של מחלות ווירוסים, המכון הזה הוכר בשנת 1982 ע"י רשות המדען הראשי כמעבדה ברת ביצועים והשלכות חיוביות למשק בכללו, מאז הוקם גם בי"ס למדענים בתל חי בו עסקו בהכשרת מדענים ורופאים בתחום הביוטיקה, ביולוגיה, כימיה, חקלאות, איכות

הסביבה, ביוטכנולוגיה, ועוד, יעקב פגש את ד"ר חן כץ אחד מהבכירים במעבדות מיג"ל שקרא לו משום שברצונו לספר לו אם לומר לגלות לו סוד או לפרסם פרסום, משהו לא ברור.. יעקב ששמע שמדובר בממצאי אמת ובדברים שעומדים במבחן המציאות התניע את רכבו ונסע יחד עם חברו הטוב במערכת "משפחה" איציק בליניצקי הם נסעו ביחד ושוחחו על דא ועל הא וכעבור כשעה של נסיעה הם היו בשער הכניסה למכון מיג"ל יעקב הוציא את הפלאפון וחייג לד"ר חן שמיד ביקש מהשומרים להכניס את אנשי "משפחה" הם פגשו בכניסה את הד"ר חן שהכניס אותם בשמחה וישב איתם באחד ממסדרונות המעבדה על 2 כורסאות נוחות ישבו הד"ר ויעקב בעוד שאיציק עמד וצילם אותם כשסיים יצא לרכב בו הוא יחכה עד שיעקב יסיים לדבר ולכתוב את כתבתו, יעקב כחכך בגרונו והחל לדבר, "אז שלום לך ד"ר חן היקר" ! הד"ר חייך חיוך עליז ונענע בראש כאות "תמשיך בדבריך", יעקב לא התמהמה והמשיך, "שוחחנו בפלאפון רבות והוקסמתי מאישיותך המיוחדת, ויותר מכך, בגילוי נאות אומר לך המידע שמסרת לי מפעים, מדהים, וגורם לתמיהה רבה בקרב המערכת, כשסיפרתי שיש כתבה שעוסקת בעובדה שיש חיסון לקורונה או לפחות כמעט ויש, והממשלה מתעלמת או לא מתייחסת מכיוון ומדובר במעבדה מינורית ביחס למעבדות הגדולות דוגמת "מכון וייצמן", או "המכון הביולוגי בנס ציונה", המערכת היתה בהלם מוחלט ובאתי כדי לשמוע עוד, על החיסון והמקורות שלכם", הדוקטור שעמד והוציא קלסר עב כרס מאחד המדפים, הניחו על השולחן, התיישב, התרווח על הספה, והחל לספר, "בשנת 2002 בסין התגלה נגיף המשוויך לעופות כגון עטלפים ותרנגולות, הנגיף הזה התגלה כנראה אודות לממכר ב"שוק הרטוב" של סין, ה"שווקים הרטובים" בניגוד לשווקים ה"רגילים" המוכרים לנו, הם שווקים בדרך כלל בלתי חוקיים בהם נמכרים בשרים וחיות שלמות מתות בעיקר

לצורכי אוכל, בסין, ביניהם יש גם את העטלפים שנמכרים בעיקר עבור מנת הדגל שלהם "מרק עטלפים", יעקב שעד עכשיו כתב את דבריו של הד"ר חן, החווה בפניו מחווה שאמרה "איכס"... הד"ר חייך, הוסיף, והמשיך, "כן, זה אצליהם.. וזה באמת דוחה, בכל אופן, כבר באותה שנה ניתן שם לנגיף הזה SARS COV-2 אני בטוח שהשם מזכיר לך משהו... וזה אכן כן זה, כבר אז היה את וירוס הקורונה, יש לציין שהוא לא היה בתפוצה כל כך רחבה, ומדבק יותר מהשפעת כמו בגירסא שלו ב-2019/2020 אבל הוא היה והיו גם מקרים עולמיים כדוגמת איש עסקים שביקר בסין ונדבק אף הוא ואף מת מהנגיף הסיני, תתפלא אבל מדינות רבות כבר אז מיחו בסין על הרשלנות ואף רצו להעמידם לעונש, מאז 2003 יצא מכרז לעריכת חיסון וכולם נרתמו לעזור, מאוחר יותר גם בישראל, ובמכון מיג"ל.. אני באופן אישי נכנסתי לפרוייקט לפני כ-4 שנים רק אז התמקצעתי בתחום המיקרו ביולוגיה והיתי יחד עם חבר טוב ומדען ותיק הפרפסור יעקב פיטקובסקי שהציע לי לעבוד במתחם החיסונים החדש ובו הקימו ענף לטיפול וחקר בלולים והתחלנו לעבוד אז על מגוון דברים כמו ייצור פרוביוטי דהיינו חיידקי מעיים טובים שיועילו לתרנגולות ובין השאר גם נושא הקורונה 2002 שהייתה בעופות ותתפלא כי יצרנו חיסון ודווקא לא דרך זריקה כמו שרגיל ומקובל אלא דרך הפה, והסיבה היא מכיוון וכל הוירוס הזה פועל על החלבונים שמופרשים בעיקר באזור האף, אוזן, וגרון, ותשאל אותי, האם החיסון אכן עבד, והופץ לשימוש מעשי?! לא ולא, ולמה, כי מדינת ישראל היא "מדינת סטארט אפ", חכמים מאוד בלהציע, אבל בלבצע משהו נתקע... אם תבדוק, מדינת ישראל מעולם לא יצרה חיסון בעצמה לשום דבר, רעיונות יש בשפע וטובים, אבל בתכל"ס זה לא זז לשום מקום"... יעקב טקטק במחשב את המילים האחרונות והפנה שאלה לד"ר חן שישב מוכן להתקפה מכל כיוון עם קלסר

פתוח ואינספור דפים פרוסים על השולחן, האוירה היתה מחשמלת ולא רגילה, משהו גדול נחשף כאן.. "רגע, רגע, רגע, ואיך זה קשור לקורונה שלנו? זה סיפור יפה, אבל יש מה לגבי חיסון לקורונה שלנו הרי החיידקים דומים לא?" הד"ר ענה, "לא בדיוק, בשביל להבין אתה חייב לשמוע את הסיפור עד הסוף, מאז 2003 ועד היום התקדמנו מאוד בפיתוח ויצירת מודלים של תרכובות כימיות המיועדות למתן חיסונים, ואז העולם התהפך, השם "קורונה" שהיה חלק נרחב מסדר יומינו במעבדה הפך להיות לנחלת הכלל, ואז חשבנו לעבוד גם אנו על חיסון, וראה זה פלא שילוב של תרופות מסוימות שהועילו ל-SARS וכן לוירוס COV-2 הועילו מאוד בהתגברות על הקורונה שלנו.. וכשביצענו כמה ניסויים שונים גילינו שיש לנו חיסון הרבה לפני כולם, וכשניסינו להעמיד את העובדות בפני המלומדים וברי ההשכלה הם לא התייחסו אלינו משום שאנחנו לא מוכרים כגוף ממשלתי לעומת "וייצמן" או "הביולוגית בנס ציונה" וזהו מאז אני מנסה להוביל סוג של דחף או לפחות מודעות שיתיחסו אלינו למה לחפש ב"מודרנה" ובחו"ל אם יש לך את זה ביד"? יעקב סימן לדוקטור להמתין עד שיסיים לכתוב, סידר את משקפיו ושאל, "ולמה לדעתך זה קורה"? הדוקטור ענה בכנות, "חיכתי לשאלה הזו, וכאן אני לא רוצה ח"ו לדבר על המצב הפוליטי שלנו שכבר ממילא הוא גרוע אבל בו נאמר שבקורונה ראינו איך פתאום בני גנץ במילא התגלה כאחד ש"אינו מרצה" בלשון המעטה, ונתניהו הראה להם "מי יודע לדבר במדינה הזאת"... זה עושה לו טוב במיוחד אחרי כל המשפטים וכתבי האישום, אגב, גם העניין הזה של "הסכמי שלום" זה השיטה שלו ושל טרמפ להגביר את ההאדה מצד הציבור למרות הפקשונים והסגרים והבעת אי האמון שראינו בקורונה".. יעקב עצר את היד מעל למקלדת ושאל בתמיהה, "ואיך כל זה קשור לחיסון, באתי בשביל החיסון ולא המצב הקואליציוני"... הד"ר שוב היה

מוכן וענה, "פשוט מאוד, זה עושה לו שם טוב מאוד שהוא "חתם עם מודרנה"... זה רה"מ שדואג לעם... אתה מבין את כוונתי זה הרבה יותר יפה מאשר יביאו את החיסון מאיזה מעבדה שכוחה ו"מינורית" כמו שאמרתי כבר מקודם, עכשיו הבנת לאן חתרתי!? זה משהו פוליטי, אז אולי הקורונה עצמה לא אבל ראינו אותה בצורות שונות וכל אחד ניצל אותה למטרתו אם זה ל"פוש" פוליטי ואם זה ל"הכפשת החרדים"... יעקב חייך חייך שאמר הכל וסיכם, "אתה נותן פה משהו מאוד מעניין ומאוד נכונה אם אהיה כנה איתך גם לדעתי זו הסיבה האמיתית משהו בהתנהלות המדינית לא הריח טוב מהתחלה, כפי שאתה מספר ומחדש לי דברים אני יחשוף לך כמה דברים ששמעתי ככתב ועיתונאי, השבוע, שר הביטחון בני גנץ עליו דיברנו מקודם הכריז על התקדמות משמעותית בפיתוח חיסון שכבר בשלבים האחרונים, יחד איתו הפורפסור שמואל שפירא מנהל המכון פרסמו אף את שמו המסחרי של החיסון שייקרא "brilife" השם מורכב מהמילים בריאות, ישראל, וחיים, הוכרז כי בהמשך ובאם לא יהיו עיכובים כבר בימים הקרובים ינתן החיסון לקבוצה, לחלק יינתן חיסון רגיל ולחלק חיסון דמה על מנת לדלג על הפסיכולוגיה שבדבר ואכן נראה אם זה עובד בהמשך, כמובן אם הניסוי יצליח ניצא את החיסון לכלל האזרחים, אנו מביאים איתנו בשורה לכלל ישראל ואולי לכלל העולם... את החיסון שלנו מיצריים בהתבסס על ידע ולמידה מחיסונים אחרים כמו החיסון הסיני שהובא לפני מספר שבועות מסין על ידי המוסד, וכן החיסון הרוסי והמחשיד "ספוטניק 5" שלגביו עולות הרבה תמיהות ואפילו ברוסיה עצמה חוששים מהשימוש בו למרות שהוא כבר על המדפים, ישנם חברות נוספות כמו "אסטרזנקה, ג'ונסון אנד ג'ונסון, פייזר, ועוד"... מה שבטוח ויסקים איתי הדוקטור על 2 דברים, א. גילינו שיש פוליטיקה גם בחיסונים מעל כל ספק, ב. לאור העובדה שיקח כמעט שנה

והצני לחסן את כל הישראליים ולבדוק יעילות וכו' יש סיכוי שהקורונה איתנו עד תשפ"ב... יעקב טקטק את המילים האחרונות וטרק את המחשב, "תודה רבה דוקטור היה מאוד נעים ומאוד מעניין, זו תיהיה כתבה טובה מאוד"... הדוקטור נפרד מיעקב, "תראה אני מאמין מאוד באלוקים ובעניין של השגחה פרטית, אני מאמין שבסוף זה יגמר טוב כמו כל סיפור מתח שבאמצע עצוב, כואב, ואפילו מייאש, אבל בסוף הכל יסתדר על הצד הטוב ביותר, אני מודה לך, החכמת אותי מאוד ואפילו גיליתי כמה דברים שאני לא יודע.. לדוגמא גיליתי שהציבור החרדי שומר מאוד על הכללים ולא כמו שמציגים אותם בתקשורת אתה כמעט ולא מוכן לשבת לידי בלי מסיכה, בקושי לתמונה הסכמת להוריד אותה, אני מאוד מצטער שאתם חלק מהפוליטיקה של הקורונה ולא לטובה".. יעקב הודה לו בחיור ויצא לרכב, איציק רטן על יעקב "אוווף... כמה זמן, מה יצרתם חיסון"!? יעקב חייר וענה "משהו כזה"...
